

TRUYỆN

NĂM THỨ NĂM - THỨ BẢY 30 MARS 1940 - SỐ 205 - GIÁ 0p. 12

TÒA SOẠN VÀ TRỊ SỰ: 80, ĐƯỜNG QUAN THÀNH - TẾT: 874

TIN CÁC BÁO: Năm nay sẽ có Thế giới vận động.

THẾ GIỚI VẬN ĐỘNG NĂM 1940

LU'ONG NGHI BỔ THẬN

LE HUY PHACH

Trong số 100 người đàn ông, ở thế kỷ này, thì có đến 90 người có các bệnh ở thận. Bệnh thận : đau lưng, mờ mắt, ù tai, rức đầu, đêm tiểu vàng, tinh khí loãng... Hoặc sinh ra mộng-tinh, di-tinh, hoạt tinh, liệt dương... Hoặc những người vì thủ dâm mà sinh ra tở ngược, hay đánh trống ngực, di-tinh, mộng tinh... Hoặc những người sau khi khỏi bệnh phong tình vì uống phải nhiều thứ thuốc công phát làm hại thận khí mà sinh ra đau lưng như bẻ, ù tai, chảy nước mắt, hoa mắt, rụng tóc, ướt qui đầu...
 Có các bệnh kể trên đều dùng « Lương nghi bổ thận » số 20 của Lê-huy-Phách các bệnh khỏi hết — sinh khí cổ tinh, khỏi bại thận, khỏi di tinh, khỏi mộng tinh, khỏi hoạt tinh, khỏi bệnh liệt dương, chắc như vậy !
 Lương nghi bổ thận số 20 của Lê-huy-Phách là một thứ thuốc bổ thận hay nhất ở xứ này. Giá 1p.00 một hộp.

Đàn bà bắt điều kinh

Dùng thuốc Lê huy Phách hay nhất

ĐIỀU KINH CHỮNG NGỌC số 80 giá 1p.50. Các bà có bệnh bắt điều kinh, khi lên tháng, khi xuống tháng, huyết ra tím đen, khi ra khi hư nữa. Trong người bần thần mỗi mệ, kém ăn, ít ngủ, hoa mắt, ù tai, đau bụng khi hành kinh... dùng thuốc Điều kinh chủng ngọc số 80 của Lê-huy-Phách, kinh nguyệt điều hòa, tốt cho sự sinh dục, mau có thai ạch.

ĐIỀU KINH BỔ HUYẾT số 21 giá 1p.00 — Các cô kinh hành sai bệ, tháng có, tháng không, da vàng, quầng mắt thâm, người nhọc mệ, dùng Điều kinh bổ huyết số 21 giá 1p.00, kinh hành đúng hện, da dẻ hồng hào, khỏe mạnh luôn luôn, tăng thêm vẻ đẹp.

Thanh niên cứu khổ hoàn

Trị tận gốc các bệnh lậu !

Một thứ thuốc lậu hoàn toàn linh nghiệm, hay hơn hết thảy các thứ thuốc Tây, Tàu, Ta, đã có bán từ xưa ở xứ này. Thuốc này có đặc tính chữa các bệnh lậu : không cứ là kinh niên hay mới mắc, tức buốt hay ra mủ, bệnh lậu phải lại hay phải nhiều lần, bệnh lậu có nhiều biến chứng nguy hiểm, bệnh lậu ở đàn ông, đàn bà hay đàn bà có thai đều dùng Thanh Niên Cứu Khổ Hoàn số 70, giá 1p.20, dùng được nhiều ngày, khỏi tuyệt nọc các bệnh lậu. Thứ thuốc Thanh niên cứu khổ hoàn này hiệu nghiệm phi thường. Các ngài hãy hỏi những người đã dùng qua rồi sẽ biết.

Nhà thuốc LE HUY PHACH

19 Boulevard Gia-Long (phố Hàng Giò) — Hanoi

Khắp các tỉnh | Trung, Nam, Bắc, Ai-lao, Cao-mên đều đều cũng đều có đại-lý bán đủ các thứ thuốc của nhà thuốc Lê-huy-Phách

MẮC LẬU

chưa dùng thuốc Thanh-Xa
nhất định không khỏi hẳn

Mắc lậu chưa gặp được thuốc hay, thành bệnh dai-dẳng một hai tháng, tuy không đau buốt, nhưng vẫn còn mủ hoặc rã gà, kíp dùng thuốc lậu THANH-XA số 16 mỗi hộp 0p.50 khỏi hẳn, ai mới mắc chỉ một đến ba hộp khỏi ngay.

THUỐC BỔ - THẬN TUYỆT - NỌC

Trước mắc lậu hoặc Giang-Mai, dư độc còn lại, thường sinh chứng choáng đầu, mờ mắt, rụng tóc, ù tai, quy-đầu ướt dính, nước tiểu vẫn đục, ngứa ngáy nơi hạ-nang, buồn nhói trong ống tiểu, bấp thít máy, tinh khí loãng, giao hợp không bền, nên kíp dùng ngay thuốc Bổ-thận Sưu-độc số 27 Giá 1p.00 một hộp bớt ngay, ba hộp khỏi hẳn, khách phong tình đã tặng cho 2 thứ thuốc kể trên là *Thánh Thuốc Lậu*, thực không phải là quá đáng. Ở xa mua linh-hóa giao-ngân, gửi thư cho :

Nhà thuốc THANH-XA

78, góc phố hàng Thiếc và hàng Nón — Hanoi
(Cửa treo cờ vàng)

Đại-lý : Hải-phong Mai-linh, Nam-định Việt-long, Ninh-bình Ích-Trí
 Bắc-Ninh Vinh-Sinh, Vinh Sinh-Huy, Huế Đức-Thành 57 phố Gia-long,
 Phutho Tế hòa-đường phố Ga, Tông Sơn-tay Quý-lợi, Cao-bang Nguyễn
 đức Khang, Tỉnh-Túc M. Duyệt, và khắp các tỉnh những nơi có
 treo biển Đại-lý THANH-XA đều có bán.

Mạnh bằng 10 lần thuốc
Bổ-Thận Cứu-Truyền

THUỐC:

VẠN - BẢO

LÀ CỨU-TINH CỦA TÌNH YÊU

có thứ cho đàn ông, có thứ cho đàn bà
 Một hộp dùng 10 ngày giá : 4p.00.

Tổng phát-bành phía Bắc : VAN HOA
 8, Rue des Capoulons — Hanoi

Tổng phát-bành phía Nam : VODINH DAN
 323, Rue des Marins — Cholon

ĐẠI-LÝ :

MAI-LINH : 60-62, Cầu-Bát, Hải-phong.
 NGUYỄN VĂN-ĐỨC : 11, Rue des Caisnes, Hanoi.

HÔM NAY

EM VẪN ĐI CHƠI VỚI ANH ĐƯỢC !

— Ủa ? Hôm nay là ngày hành-kính của em mà !
— Vâng ! Nhưng em đã có sẵn trước 1 hộp BẠCH-YẾN-HOÀN rồi.
Mấy ngày hành-kính trước kia anh thấy em khổ sở chửi ớn lạnh cả
ngày, hay những trận nhức đầu, cũng những cơn đau bụng kinh hèn,
là bởi em chưa biết thuốc ấy.

— Bây giờ thì em không còn lo
ngại ngày hành-kính nữa. Ngày
ấy đối với em là một sự thưởng
— Thảo nào anh trông em vu
vê quá !

— Và, em còn ước ao rằng,
nếu các bạn gái được biết như
em, thì cái ngày lo sợ nhất của
người đàn bà ấy, sẽ thành ngày
không đáng sợ tí nào cả.

— Đời sẽ đẹp, và đẹp hơn nữa,
có phải không, anh ?

BẠCH-YẾN-HOÀN LÀ BẠN QUÍ CỦA KHÁCH ĐÀI-GƯƠNG
(1 HỘP 1p.00)

Bán tại nhà thuốc VO-DINH-DAN 323 Marins
Cholon, Saigon, Pnompenh.

VAN-HOÀ, N 8 Rue des Cantonnais, Hanoi.

MỚI MỞ :

Phòng khám bệnh và chữa bệnh

BẰNG ĐIÊN

54, Phố Gia - Long — HANOI — Tél. 1275

Bác sĩ : NGUYỄN - ĐÌNH - HOÀNG

Chuyên môn chẩn đoán điện tại nhà thương PITIE ở PARIS.

Chữa đủ mọi bệnh.

Chuyên môn các bệnh Dạ dày và Phổi.

CÔ GÁI GIẶT SA

Sắc
khuy nh
thành !!

Tây-Thì đẹp nhất ! Nhưng nước Việt còn có một thiếu nữ cũng
đẹp và lại học thức hơn, đã dạy cho Tây-Thì biết khoa văn-
chương và âm-nhạc !

Người ấy tên là gì ? Tại sao ít người biết đến ?

— Muốn rõ tâm sự nàng, các bạn hãy đọc cuốn sách mới
xuất bản :

Cô gái giặt sa

tiêu sử một bậc giai nhân tuyệt thế đã dùng nhan-sắc gây nên
cuộc binh đao tàn khốc để rửa thù cho tổ quốc !

Chuyện rất hay, in đẹp, bìa của họa sỹ Trần-quang-Trần.
Giá 0p 35 — Bán tại khắp các hiệu sách. Sách in có hạn, đại-lý
nào chưa có, viết thư lấy ngay kẻo hết.

« CON ĐƯỜNG TRUY LẠC » của THIỆU - HÙNG
0p 35 (gần hết)

ĐANG IN :

ĐỜI VÔ ĐỊNH (tiểu thuyết) của PHẠM-NGỌC-KHÔI
GIANG SƠN VÀNG CHỦ (phóng sự) của TAM-
LANG VŨ-ĐÌNH-CHÍ

Mua sách gửi thư về :

Monsieur NGUYỄN - GIA - VỸ
Directeur des Éditions Choisis
62, RUE TAKOU — HANOI

SÁCH ĐÀ IN THỨ SÁU

Có thêm bài thuốc và cách chữa chứng :

« ĐƯƠNG GIAO-CẦU MÀ CHẾT NGAY » ! ?

(Tức là bệnh « MÃ-THƯƠNG-PHONG » rất nguy hiểm cho sự vệ sinh của
Nam - Nữ, bởi nó thường nên nhiều người đã chết; về bệnh này)

Lần trước đã thêm :

« CÁCH THỰC RỬA KHÔN-KHÉO BỀ TỰ CHỮA KHỎI NGAY CÁC BỆNH LẬU... »
SÁCH NÀY GỒM CÓ :

1) Các hình vẽ đủ về sinh-thực khí (hình kín) của Nam Nữ... Hình vi-trùng các
bệnh phong-linh... Hình báo-thai từ 1 đến chín tháng...

2) Cách vệ sinh cho việc: Nam-Nữ giao-cần.

3) Các bài thuốc để tự chữa khỏi ngay các bệnh Lậu, Dương-Mai, Kinh-nguyệt
không điều, Bạch-Đái, Lãnh, Hoại-linh, Đương-Giao-cần mà chết ngay v. v...

4) Các bài thuốc: Bề-thận, Trùng-dương, Kiên-tinh, An, Dương-thai Bề non v. v...

Đó là cuốn « NAM-NỮ BÍ-MẬT CHỈ-NAM » đã in lần thứ 6 — Ng. An-Nhân soạn

Sách dày 100 trang, in rõ, Giá 0p.50. Ai muốn cho đi-linh hóa-hải, nói giỡng đong
mạnh... nên mua ngay kẻo lại hết. Gửi thư mua thêm cước 0p.30 (Gửi lãnh hóa giao ngân 0p.50)

Mua bốn, mua lẻ thư và mandat chỉ để cho nhà xuất-bản như sau đây :

« NHẬT - NAM THƯ - QUẢN, 19 Hàng Điều — Hanoi »

Muốn đẹp

Một cuốn sách chỉ dẫn một cách đầy đủ những phương pháp làm
cho người đàn bà trở nên đẹp.

Không làm quảng cáo riêng cho một thứ phẩm sức nào, sách này
dạy rành rọt những cách làm cho da tươi và hồng, lông mi dài và
cong, vú nở, mình thon, chữa hôi mồm, hôi nách, chữa chứng cá,
cách lập thể thao để giữ cho thân hình được cân đối v. v...

Giá mỗi cuốn 1p.00. Ở xa gửi lãnh hóa giao ngân

Bán tại :

ĐAO - LAP
87, Phố Hàng Gai — HANOI

Muốn
ai tình được
lâu bền, chỉ
nên dùng, chỉ
sắp :

GUI-TARE

16 mẫu tươi đẹp, có 6 mẫu hợp
thời trang năm - 1940

ĐẠI LÝ ĐỘC QUYỀN
COMPTOIR COMMERCIAL
59 HANG-GAI - HANOI

Nhà in RẠNG ĐÔNG

194, PHỐ HÀNG BÔNG LỜ — HANOI

Một nhà in tổ chức rất hoàn bị, nhận in đủ các công việc của các
công sở và tư-gia, in các thứ sách vở, báo chí, tiểu thuyết, factures,
reçus, cartes visites, invitations, faire part, cahier des charges, v. v...

Nhà in RẠNG ĐÔNG

194, Phố Hàng Bông Lờ — HANOI

Một nhà in mới mở, dưới quyền giám-đốc của ông NGHIÊM-XUÂN-
HUYẾN. Có nhiều chữ mới, và nhiều kiểu chữ, công việc in mỹ-
thuật, nhanh chóng đúng hẹn, giá phải chăng. Muốn về sau này khỏi
hối hận về giá cao hạ, in xấu đẹp, thì : Trước khi in bất cứ một
thứ gì, nhiều hay ít, quý vị nên lại hỏi giá, xem mẫu và chữ của

NHÀ IN RẠNG ĐÔNG
194, Phố Hàng Bông Lờ — Hanoi

CƯỜI SỐ

Hanoi — Tòa án xử vụ Hoàng thị Phẫu giết chồng bằng một nhát dao dài sâu ở cổ ngày 7-9-39. Thị hai đời chồng. Chồng trước phải ly dị vì cứ đêm, thị giắt dưới chiếu một con dao bầu sắc. Ở Tòa, thị gọi chồng là « vợ tôi » và xưng là người trong phái Âm dương. Thị nghiệm nặng. Mỗi ngày dùng 2 cán tều thuyết Kiểm hiệp.

Bắc-kạn — Đêm lần nghe tiếng súng phía rừng Bản Áng, hấp tấp mò đến. Gặp bạn Mật. Mật đeo đèn sắn, vừa thấy chớp mắt vàng sáng trưng như mắt nai, bắn liền hai phát. Lần thích quá, năn nỉ xin bạn một đui nai. Nhưng Mật thân mật bảo: « Không trúng đầu Tàn a! con nai to quá! » Cả đêm Tàn chần chọc: những miếng thịt nai ngon lành chồn vờn trước mắt. Sáng tỉnh mù tịt, vic dao vào Bản Áng, tìm nai đêm qua. Chỉ thấy con bò của mình bị đạn chết lăn ra đấy. Gặp không biết đầu mà kè, lập tức phi báo lý dịch. Mật phải đền Tàn 20 đồng. Mật kéo bò chết về nhà. Tàn đã toan chạy theo năn nỉ xin một đui.

Hai-phong — Chủ khách Cống Sầu lấy thị Tư vợ Annam được tám năm. Nhưng ngày nào chủ Cống Sầu cũng sầu. Vì chủ không con. Chủ bảo vợ lấy vợ lẽ. Vợ nghe lèn và gán em gái vào. Được một con; nhưng chủ Cống Sầu vẫn sầu hoài, thị Tư và em gái không sao lấp nổi. Vì chủ muốn lấy vợ Tàu để đẻ con nguyên chất Tàu! Thị Tư nhắm mắt để chủ lấy vợ Tàu. Từ đây, chủ Cống Sầu trút sầu cho thị Tư bị bỏ lửng lơ. Thị xin chủ ly dị. Nhưng chủ Cống Sầu đã đời sầu lắm... du cô ư thị nếu bỏ, chủ gặp sẽ đánh què chân! Sở Cầm đang bắt khai Cống Sầu.

Phù-thọ — Nàng là Bệnh nhân. Chàng là Thầy lang. Chàng chữa cho nàng, rồi đôi bên cảm nhau. Nàng về Yên lập. Chàng nhớ, nhớ quá! Bệnh Tinh ngày một nặng. Biết thế mình không chữa nổi, một hôm tha xấp tiền bạc, chàng nói với vợ vào châu Yên Lập để tìm mua quế quý. Chàng đi không về. Vợ chàng nóng lòng chờ đến: chàng và bệnh nhân đang vui hưởng ái tình. Cặp uyển trong bị chia rẽ. Nàng mới 60 tuổi còn chàng chưa ngoài 80. Cả hai cũng giận Trời già không để cho đôi lứa mình được hưởng trọn tuần « Răng rụng ».

của Tô Tử

CHUYÊN

NÀNG THO' CỦA TÔI

Tặng bạn Dung-Hòa

Tú tôi kết bạn với Nàng Thơ,
Cổ á xinh xinh, tính ở n-ở.
Nhí nhảnh, nhưng mà hơi khó nết,
Hay dằn, hay dỗ, li tợ mơ...

Những sớm bình minh, buổi đẹp trời,
Cây rang rinh lá, cỏ xanh tươi,
Èm dềm, tôi thấy lòng thư thái,
Áy lúc có Nàng quần quít tôi.

Thùng thỉnh đi đôi bước địa dằng,
Đồng quê cùng ngắm cảnh mênh mang,
Trông mây, nhia bướt n, nghe chim hót,
Thì hừ g lờng tôi thấy chửa chan.

Nhưng... lúc đưa chày ới sủ làm,
Vào đời thực-ế hết mơ màng!
Vô tình. Có á theo chàng Tú.
Tôi chồn làm ăn, cảnh rộn ràng.

Tiếng máy rào rào tựa pháo rạ,
Những hồi chuông bấm tiếng kèn vang
Ễ đi tất tưởi, người cặm cụi,
Giấy má, hồ sơ để ngổn ngang...

Công việc hàng ngày Tú vác ra:
Gũ tờ, sổ sách với « măng-đa »
Cổ Nàng ngoi gác kê l i hỏi:
« Anh Tú làm chi? Chẳng phải thơ ' »
Buồn thỉa buồn thỉa, Tú bấn khoản.
Rằng: « Việc anh là n kiểm gạo ăn.
Vương lầy nợ đời, nên phải trốn,
Kéo cày lặn dận đã bao xuân.

Chồn này chẳng phải để dúi ta
Tạo thần cùng nhau chuyên phất phơ
Nàng hãy đi lòng lai gói vạy,
Hẹ r hò khi khác sẽ tợ mơ... »

Cổ Nàng phụng phịu, kè n vui tươi,
Nhếch một nụ cười rất mỉa mai.

Cong cón, người dài, đi mất hát,
Mặc anh Kỳ-Cốp ngàn ngoi hoài.

Nhớ tiếc, tôi dành chỉ nhún vai,
Chúi đầu làm trọn việc sinh nhai
Cho qua ngày ấy, sang ngày khác,
Ba chục năm trời, kiếp khổ sai.

Đề mặc Nàng Thơ với gió giăng,
Chơi non, chơi nước, dạo lăng băng,
Có khi vắng mặt lâu, lâu lắm,
Bỏ lửng nhà thơ, chẳng đời dằng.

Rồi... khi cao hứng, bất tỉnh lình,
Nàng lại về chơi với ban tình.
Èn về vui tươi và nhí nhảnh,
Cho mình an ủi cái vong linh...!

Tú-Mở

Dịch... chánh phủ

CÁC báo đăng tin chính phủ của
C Uông Tinh Vệ đã thành lập.
Chính phủ này thành lập thì hai
chánh phủ lâm thời ở Bắc Bình và
Nam Kinh lại mất đi. Đời sống của
hai chánh phủ này chưa được một
năm.

Đạo này, trên trường chính trị
quốc tế, các chính phủ lập ra rất
nhiều. Nhưng để tới sớm lại mất đi.
Thực không gì phù du bằng một
chánh phủ.

Trước nhất là chánh phủ lâm thời
Mãn Châu Quốc; rồi đến chánh phủ
lâm thời ở Abyssinie. Chánh phủ ở
Autriche trước hồi sáp nhập vào « Đại
Đức » cũng thay đổi như cơm bữa.
Đức chiếm Ba-Lan cũng lập nên chính
phủ, và Nga làm chủ Ba-Lan cũng lập
nên chính phủ. Đến lúc đánh Finlande,
lại có một chính phủ lâm thời nữa.

Kể về cái phương pháp lập « chính
phủ » thì có lẽ Nhật Bản giỏi nhất.
Cần lúc nào — cần cho công việc của
Nhật, tất nhèa — là lập ngay chính
phủ lúc ấy. Những chính phủ « bô
nhìn » này, vận mệnh mong manh lắm,
vì còn hay mất không ở mình.

Ở chính trị cũng như ở thời trang
chàng? Kể nào khôn khéo và lịch sự
là kể theo đúng mốt.

T. S.

« Tin Mới » cũng kiếm hiệp

CÁC truyện thần tiên kiếm hiệp đã
là một cái nạn dịch trong nước
ta. Các ngài kiếm hiệp có một đời sống
giải giăng lắm: tuy người ta nói đến
đã nhiều, mà các ngài đó vẫn nhưn

ĐỜI NAY

THẠCH-LAM

NGAY MỚI

TIÊU-THUYẾT

Mỗi cuốn: Op. 55

Có in riêng cho các bạn yêu sách đẹp 40 bản trên giấy thượng hạng, có
chữ ký của tác-giả, giá từ 1p đến 2p 50. Lại mua ngay không bắt.

CON CÁ THẦN

của: HOÀNG-ĐẠO — Cuốn thứ hai trong loại Sách Hồng Giá Op. 10

Đã có bán

THƯA TỬ

tiểu thuyết của KHÁI-BUNG — Giá Op. 60

XÀ GÀN

như phụ kiện giữa cái đời máy móc này. Sự phi kiến đó không có lợi cho các ngài, nhưng hẳn là có lợi cho người khác.

Người ta tưởng chỉ những trẻ em của non nớt mới ham mê kiếm hiệp.

Nhưng không: nhiều người có óc thực tiễn, hay gọi là thế, mà cũng đắm say những cái hoang đường ấy lắm. Một ông đốc tờ ở trong Nam — mà tôi không muốn nhắc tên — chẳng đã cứ chiều nào cũng phải đón mua một cuốn truyện « Kiếm Hiệp hạ xu » để xem thì mới ăn ngon cơm đó sao?

Nhưng đáng thương nhất là các báo. Các ông chủ báo cũng biết thừa đi đây rằng truyện Kiếm Hiệp là có hại cho người đọc, nhưng các ông lại biết hơn là có lợi cho các ông. Vì thế, các ông cứ nhắm mắt bịt tai đóng hoai: có tờ báo nào (trừ Ngày Nay) ở Đông Dương đã không hơn một lần có đăng truyện không hiệp thì cũng

kỳ không kỳ thì cũng quái không?

Tên báo chúng ta không muốn kể đến và nói đến nữa. Nhưng tờ Tin Mới, mà chủ nhiệm là một vị bác sĩ, — (không phải ông bác sĩ kia ở trong Nam!) — cũng vẫn đăng truyện Kiếm Hiệp như thường, mà lại là cái truyện « Chi Thiên húc bụng và Hồ Huệ Càng làm dữ » đã cũ rích từ bao giờ!

Hiền như báo Tin Mới không tìm được: truyện Kiếm Hiệp nào mới hơn nữa, hay ông chủ nhiệm bác sĩ đó có duyên kiếp với môn võ Thiếu Lâm chăng? Đó là một điều chúng ta không biết.

Nhưng chắc chắn là Tin Mới chẳng mời chút nào, và người đọc khó tưởng tượng được cảnh bác sĩ Luyện niêm thần chú và phụ kiện để cạnh tranh với các ông chủ báo khác.

T.S.

Tự tử

KHÔNG ngày nào đọc báo ta không thấy xảy ra một vụ tự tử. Nguyên nhân rất phức tạp: có thiếu nữ này bị tình phụ nhẩy xuống hồ để tìm tri kỷ khác; cậu con trai kia không đỗ được bằng sơ học, phần trí muốn tìm công danh ở thế giới bên kia, nghĩ tự tử vì ốm mã; không khỏi, kể tự tử vì thua canh bạc lớn... Tự tử một cách dễ dàng như đi ăn cao lầu, khiến người ta nghĩ đến dân Nhật, có tiếng là dân hay tự tử.

Chỉ khác một điều là ở Nhật-bản, người ta tự tử bụng để phản đối một việc có hại đến nước hay để rửa sạch danh dự, còn bên ta thì tự tử không biết đi làm gì nữa.

CÓ một ban nào trông coi về vẻ đẹp của thành phố Hanoi không? Hình như có thì phải, tuy rằng ban đó không thấy làm cho người ta nói đến mình. Nhưng cái đó không hề gì, miễn là ban đó cứ làm việc là đủ.

Ngày trước, ở trước cửa phủ Toàn quyền, còn có một nhóm tượng, mà người ta đã phá đi rồi, cách đây đâu mười năm gì đó. Nhóm tượng đó trông xa giống như mâm xôi; ở đỉnh có những hình thù gì, tôi không nhớ, nhưng ở phía dưới, có tượng hai người đàn bà trần truồng, nắm choãi ra như bơi, tóc buông xòa, và lần mình vào thành bệ. Hai người đàn bà đó người ta bảo là hình dung hai con sông Nhị Hà và Mekong.

Nhóm tượng ấy, nghe đâu, định dựng ở giữa hồ Hoàn Kiếm — chỗ cái tháp đi — và như vậy tất phải bỏ cái tháp đi — và trên đỉnh nhóm tượng kỳ khôi ấy, một người có ý kỳ khôi hơn định đề cái tượng « văn minh cầm đuốc », mà ta gọi nôm na là tượng bà Đầm Xèo, hiện giờ để ở vườn hoa Cửa Nam.

Chúng ta tưởng tượng phong cảnh hồ Hoàn Kiếm với cái mâm xôi bằng đá lù lù ấy. May thay, không biết có ai phản đối, người ta bỏ cái dự định kỳ quái ấy, và đem nhóm tượng dựng ở trước phủ Toàn quyền, để rồi sau đó ít lâu phá đi.

Sự phản đối ích lợi ấy có lẽ là công

Hanoi...

36 PHỒ PHỒ PHỒ

việc của ủy ban coi về vẻ đẹp của thành phố hẳn?

Sau đó ít lâu, một dạo, ngay bên công của đền Ngọc-sơn chúng ta được trông thấy đứng sừng sững và thẳng tắp một cái cột giầy điện chẳng chịt, và cả đèn điện, với những cái « bình tích » bằng sứ trắng, khiến cho cái cột sắt sơn hắc ín đó giống như một thứ cây giả mọi rợ vụng về. Cái cây đó làm cho vẻ đẹp của công đền Ngọc-sơn giảm mất đến chín phần mười.

Nhưng lại may thay, cũng cách sau ít lâu cái cột đó không còn nữa. Công việc của ủy ban kia chắc thôi.

Sau đây ít lâu nữa, cảnh đền Ngọc sơn lại chịu phải một sự thêm thắt xấu xa khác.

Có lẽ theo lời yêu cầu của những ai trông nom cái đền đó, người ta đã cho bắc suốt từ ngoài công, qua cầu, vào đến trong đền, những vòng sắt nện, có những đường uốn lượn ngoằn ngoèo, cũng sơn hắc ín, và để mặc đến.

Mặc đèn cho sáng, cho tiện các người đi lễ đền. Một ý tốt, rất tốt. Nhưng sao lại phải trả bằng một cách bôi nhọ vẻ đẹp của đền thế? Muốn sáng công và sáng cầu thì thiếu gì

Giải thưởng Văn chương Tự Lực Văn Đoàn 1939

CÙNG CÁC BẠN DỰ THÍ

Ban giám khảo về giải thưởng văn chương Tự Lực Văn Đoàn 1939 trước đã dự định tuyên bố kết quả giải thưởng trong tháng Mars 1940.

Nhưng vì có tới 200 tác phẩm của các bạn khắp nơi gửi về dự thí, mà phần nhiều lại đến cuối kỳ hạn mới gửi về, nên sự xem xét phải mất nhiều thì giờ.

Tuy vậy ban giám khảo hết sức làm việc nhanh chóng để các bạn khỏi mong đợi, và sẽ tuyên bố kết quả NỘI TRONG THÁNG AVRIL 1940

T. L. V. Đ.

Thứ bảy vừa rồi, ở Ninh-Binh lại có một vụ tự tử nữa. Vào khoảng chín giờ sáng, một chàng thiếu niên, khăn xếp áo the, đồng phục như những thiếu niên ta thường thấy cấp ở lên huyện, đợi xe lửa đến là nhất quyết nhẩy lên đường sắt để quyên sinh. Sau một cuộc điều tra nhỏ, người ta nhận ra chàng thiếu niên ấy. Chàng tên là Vũ hữu Hoa, mới 31 tuổi, ít lâu nay bắt đầu chỉ vì tranh trường bạ không được, đâm ra lo buồn cho công danh, chán cho sự nghiệp, và vì nghĩ rằng sống không danh phận sao bằng chết quách cho rồi, nên đã đang tâm kết liễu đời bạch đình của chàng một cách khốn nạn như vậy.

Ấy thế là nước Nam mất một vị anh hùng. Anh hùng vì đã có gan nhẩy vào

đoàn xe lửa đang chạy. Nhưng cử chỉ anh hùng của Hoan chỉ có lúc đó thôi. Còn ngoài ra, cả đời Hoan chỉ là một đời rúc rúc, thấp hèn, ta nhìn thấy rõ anh chàng: Khăn lượt, áo thâm, quần chùng, tay cắp cái ô, rõ ra vẻ bác nhiều bác xã nhà quê, khinh rẽ lực điền và chỉ ưa nhàn như một ông cụ, ngày ngày đi đánh tổ tôm ba xu và thỉnh thoảng ra đình đánh chèo. Một lý tưởng anh liệt và cao quý!

Không đạt được lý tưởng siêu phàm ấy, Hoa đã tự tử. Nghĩ đến mà thương, thương cho cái đời vô nghĩa của anh, và thương cho cái chết vô nghĩa hơn của anh. Thương và giận, vì nếu người Annam nào lý tưởng cũng cao siêu như thế thì chúng ta cũng tự tử quách đi cho rồi.

TUÔNG VĂN

nhieu cho việc trị an của thành phố. Chúng tôi xin cũng nhận thế. Và chỗ đặt bốp chắc là đã lựa chọn rất tiện lợi nữa.

Những bốp khác, chẳng nói làm gì. Dẫu có cái bốp ở Quan thánh. Tại làm sao? Phải, tại làm sao, vì thiếu gì chỗ, mà người ta lại phải phá đi một quãng tường cửa đền Quan thánh, để xây cái bốp cảnh sát vào đấy? Người ta đã không nghĩ rằng làm thế là giảm mất vẻ đẹp của ngôi đền đẹp ấy ư (1)?

Tuy rằng người ta đã cầu-thận cho cái bốp ấy—đại thể vẫn hình vuông—một hình dáng muốn giống chùa chèn bằng cái mái cong cong, bằng vài cái trang điểm theo lối cũ. Nhưng mà cái chùa giả ấy — trong đó thầy cảnh sát thay nhà sư — không đánh lừa được ai hết, nhất là người yêu mỹ-thuật yêu Hanoi, yêu cái vẻ cổ kính của đền chùa.

Chỉ quá một tí nữa, làm xa ra một tí nữa, ở phía đường bên kia, hay ở ngay vườn hoa đầu đường Quan thánh, vườn hoa Eckert nếu tôi không nhầm, thì có phải hay biết bao không. Giả chỉ dĩ, những đường vạch thẳng, ngay giữa của vườn hoa ấy lại hòa hợp với cái hình thù vuông vắn của nhà bốp lắm.

Chả bao giờ chậm trễ giữ gìn lại mỹ-thuật: ngày xưa người ta còn phá đi cả một nhóm tượng thì sao?

Thiệu Sĩ

1. Không kể rằng đặt một cái bốp cạnh đây là làm giảm mất vẻ tịch mịch và trong sạch của một nơi thờ phụng tôn nghiêm.

TIN TRONG TUẦN LỄ

Việt Âu-châu — Nội các Reynaud đã kể chân nói các Daladier. Ông Reynaud giữ chức thủ tướng kiêm ngoại giao.

Phó thủ tướng : ông Chautemps.

Bộ chiến-tranh : « Daladier

« Hải-quân : « Campinci

« Không quân : « Laurent Eynac

« Thuộc địa : « Georges Mandel

Nội các Reynaud nói rộng về tử ; trong nội các mới có ba vị tổng trưởng thuộc đảng Xã-hội Lao-động Quốc-lẽ.

Tình hình chiến tranh. — Người ta nghi Đức muốn tấn công vào phía Bỉ-Hà. vì 70 sư đoàn Đức hiện nay chỉ còn cách hai nước ấy chừng 20 cây số.

Ý đã kết thân với Nga, và có lẽ Đức, Ý, Nga sẽ đồng lòng để phân chia miền Balkans, song ngoại trưởng Thổ nói nếu ba nước kia thực hành ý định trên thì tất sẽ gây ra chiến tranh, vì Thổ nhất định không chịu nhượng bộ.

Đức mới chế một chiến cụ mới và là tạc-dạn vừa là thủy-lôi. Tạc-dạn này dài 4 thước, đằng sau có hai cánh quạt, do máy bay phóng xuống, nếu không trúng đích thì sẽ hóa ra một trái ngư lôi.

Việc Trung Nhật. — Ông tỉnh Vệ đã lập xong Chính phủ mới, Ông giữ chức viên trưởng viên hành động và hành chính. Chủ-dân-Nghị giữ chức tổng trưởng bộ Ngoại giao. Chính phủ Bắc bình sẽ bãi đi và chỉ lập một Ủy ban chính trị ở miền Hoa Bắc. Chính phủ Trung Khánh không biết đến Chính phủ Ông tỉnh Vệ — lẽ tất nhiên.

Hội nghị chính trị ở Nam kinh đã ra lệnh cho quân Tàu đình chiến, song ở các mặt trận vẫn đang đánh nhau dữ. Nhật sắp trả lại tờ giới Nhật ở Thiên Tân cho Chính phủ Trung Ương mới của Tàu.

Cấp thẻ nhà nghề cho người làm báo. — Chính phủ Đông-dương đang dự định, theo như bên Pháp, đặt một thứ thẻ căn cước nhà nghề riêng để cấp cho các nhà báo. Người nào được nhận là nhà báo nhà nghề thì mới được cấp thẻ trên.

Các thí sinh thi bằng Sơ-học Pháp-việt năm nay không cần phải nộp bằng Sơ-học yếu-lược, chỉ phải nộp bản chứng chỉ của nhà trường nhận thực đã học qua lớp nhất, lớp nhì năm thứ nhất và năm thứ nhì là đủ.

(Xem tiếp trang 18)

— Anh ơi anh có đi ngang nhà tôi, thì đưa hồ cái thư này cho vợ tôi và bảo nó rằng thư của tôi gửi cho nó đấy !

LU'OM LẠT

Xi-gà của vua Edouard VII

VUA nước Anh Edouard VII là một người nghiên năng, và những xi-gà của người là những chiếc thuốc to và dài hơn hết mà người ta có thể trông thấy. Những xi-gà ấy đo được đúng 22 phân bề dài và 5 phân bề ngang.

Ai nấy tất hiểu rằng những xi-gà như thế không có bán trong thương trường. Xi-gà ấy riêng chỉ làm ở Havane rồi gửi thẳng sang Londres. Giá mua năm quan một chiếc, và người thợ quản thuốc được lĩnh có một quan mỗi chiếc. Hoàng đế nước Đức, luôn nhận hơn, chỉ hút những xi-gà cũng mua ở Havane nhưng chỉ dài có 18 phân, và trị giá có một quan 50 mỗi chiếc.

Chỉ vì tại nghèo kiệt, chứ gì ! (A. V)

Xe lửa ở Canada

NHỮNG công-ty xe lửa ở Canada, luôn luôn nghĩ đến cách làm vừa lòng khách hàng, hiện nay có những ngân đề riêng cho đàn ông hút thuốc, những ngân dành riêng cho đàn bà không hút thuốc, những ngân dành riêng cho đàn ông không hút thuốc, những ngân cấm trẻ con lai tới, những ngân chỉ dành riêng cho trẻ con có người lớn trông nom, v. v.

Làm nhựa gắn đồ sứ

NGƯỜI TA thường làm nhựa để gắn đồ sứ bằng cách hòa một hay hai đóm bột blanc d'Espagne vào vài giọt silicic acid de potassium rồi nghiền thành một thứ nhựa thật quánh.

(D. I)

Làm lơ hồ quần áo

TRỘN bột màu nước biển và carbonate hay carbonate de potassium vào một chất dính như colle-forte hay gomme arabique, ngào kỹ rồi viên lại thành viên hay dùng giấy nhúng vào rồi phơi hay sấy cho khô.

(D. I)

Ông Franklin Roosevelt trúng cử tổng thống Mỹ lần thứ nhất năm nào ?

TỔNG THỐNG Roosevelt, sắp sửa hết hạn tổng thống và người ta đoán chắc ông sẽ ứng cử một khóa thứ hai, đã được bầu tổng thống lần thứ nhất ngày 9 Novembre 1932

(D. I)

Những giấy-da chính làm bằng da gì ?

NHỮNG giấy da hạng tốt làm bằng da cừu hay da dê, da ấy phải lựa chọn rất kỹ. Còn như giấy da thường hạng (vellin) thì làm bằng da bò non, chiên non hay ngựa non

(Science et Vie)

Tìm chỗ hở của đèn đất

NGƯỜI TA hay tìm chỗ hở của đèn đất bằng cách dùng một cây nến hay que đóm để đưa luột ngọn lửa theo dọc ống hơi; như thế nguy hiểm lắm, vì thường đã xảy ra biết bao nhiêu tai nạn. Một cách chắc chắn, và không sợ xảy ra nguy hiểm gì, là lấy một cái giẻ nhúng vào nước sẽ phóng rồi lau lên khắp mặt ống hơi; như thế, những lỗ bằng

đỏ nhỏ đến đâu cũng đều sẽ phóng xuất bột lên, khiến ta rất dễ nhận thấy.

(A. V)

Nhà hóa học nào đã đúc được kim cương ?

ĐÓ là ông François Marie Moissan, người Pháp, một nhà hóa học danh tiếng trong thế kỷ vừa qua. Ông sinh ở Paris năm 1852 và là hội viên của những hội khoa học lớn. Bằng cách hòa tan than chất vào sắt chảy lỏng nóng 3 000 độ, ông đã đúc lại được kim cương.

(Science et Vie)

Con bạch-tuộc có thể lớn bằng ngần nào ?

BẠCH-TUỘC có nhiều thứ; riêng thứ bạch-tuộc ở ven biển Địa-trung-hải, mình thường lớn không quá hai mươi phân, chân dài từ 30 đến 50 phân và có cả thảy 120 đôi ống giác (ventouse). Một thứ bạch-tuộc ở Thái-bloh-drong mình lớn tới hai thước, chân dài bốn, năm thước và là một con vật rất nguy hiểm.

(D. I)

Giữ cho khỏi hắt hơi bằng cách nào ?

HẮT hơi trước công chúng vẫn là một cử chỉ khó coi, song có một cách chữa cái tật ấy rất giản dị. Khi ta thấy sắp sửa muốn hắt hơi, chỉ việc lấy tay bóp chỗ sống mũi ở giữa khoảng hai mắt lại, cho tới khi nào không còn thấy buồn hắt hơi nữa. Cũng có thể ấn mạnh một ngón tay lên phía trên trán trong. Những cách trên đây thường rất có hiệu quả.

(D. I)

T.M. (dịch)

Ăn uống

VỀ bữa ăn lót dạ, nếu ta có khách đến chơi, ta nên dọn vào những của khách. sau khi đã hỏi khách ưa thứ gì. Ta nên dọn lên một cái mâm có quai và có để một cái khăn giải nhỏ với tất cả các thứ của dùng.

TRONG những bữa ăn sáng trong gia-dinh, người ta làm giản-tiện sự hầu bán. Các món ăn mang bày ở bàn và bà chủ nhà tiếp mọi người. Lợn cá-phê thường-thường sống ở ngay bàn.

TRONG những bữa tiệc buổi chiều ăn ngày hội, người ta dùng khăn giải bàn trắng, khăn mùi chỉ dùng trong chỗ thừa-một. Cả một khoảng độ sáu mươi phân lấy lại dành cho mỗi người khách dự tiệc. Người ta chỉ rất bỏ khăn ăn ra khi bà chủ nhà đã rất bỏ khăn ra trước.

KHĂN ăn phải để trên đầu gối gấp đôi lại. Ta dùng tay để bẻ bánh. Bao giờ ta cũng phải để lại một ít nước đỗ nấu (potage) trong đĩa của mình và không nên đổ chỗ còn thừa lại vào trong thìa. Ta không nên cầm đĩa lên mà những người xung quanh, và ta phải có ý dùng để bẻ-bàn các thứ trên đĩa.

(Còn nữa)

THẾ HUNG

Préparation au DEPSI et au Brevet Elémentaire

par ĐOÀN-NÔNG - NGUYỄN-LÂN NGUYỄN BÌNH THỦY

Professeurs au Lycée Khải-Định - Huế

Avec la collaboration de plusieurs Professeurs des Institutions publiques et privées. Recueil de compositions françaises, de dictées avec questions et réponses, de problèmes de géométrie, d'arithmétique, d'algèbre, de physique et de chimie, sujets donnés aux divers examens, à l'usage des élèves de l'ème et 2ème années des Ecoles primaires supérieures et des candidats au DEPSI et au B.E.

Prix de vente Op. 35

(ou contre un envoi de Op.40 en timbres - postes).

Conditions avantageuses pour les libraires

LIBRAIRIE HUONG-GIANG

21, Rue Paul-Bert, 21 - Huế

TRÔNG CÙNG

CHIẾN TRANH TRÊN BIỂN

NHỮNG HẢI-PHẬN và QUYỀN QUỐC TẾ

Giới hạn những miền có kiểm soát xếp đặt thế nào?

Từ đã khá lâu, người ta coi cái quyền quốc tế của hải phận một nước phải hạn định như thế này: trước hết người ta tính ba hải lý từ bờ biển khi thủy triều xuống làm giới hạn để lập một đường tuồng tượng, lẽ tất nhiên, nhưng người đi biển có thể nhận được bằng hải kính. Đường ấy luôn luôn phải đi song đôi với bờ

biển

Ở những chỗ hải cảng, người ta tính ba hải lý từ đầu mỏm một công tác bất di dịch, có tính cách về biển như một cây đèn pha, một cái bờ xây để ngăn sóng, một cái kè đá, một con đê, v. v., và vẫn tính từ chỗ xiên ra biển xa nhất.

Sự chắc chắn và sự yên ổn

Miền hạn định như thế là miền được công nhận là « hải phận » một nước. Nói tóm lại đó là một miền được yên ổn — hay đúng hơn, được chắc chắn — của một xứ; tàu của xứ ấy có cái quyền tuyệt đối được khám xét những tàu của bất cứ một nước nào và bắt nước ngoài phải trọng cái quyền thông thương hay quyền đánh cá ở đấy.

Nhưng cái khoảng ba hải lý — độ trên 5.500 thước một chút — đã được những nhà làm luật coi là đủ ở một thời kỳ mà tầm súng đại bác của hải quân kém tầm súng đại bác của hải quân ngày nay nhiều lắm. Vì thế nếu có chiến tranh với hải đội của nhiều nước có thủy quân mạnh thì bờ biển không được vững khi tàu địch tới đánh lúc thủy triều lên.

Cho nên những sự tấn bộ về pháo binh của các hải quân, mà hiện nay người ta dùng những súng tầm rất xa, đã thay đổi rất lớn cái hình dạng của vấn đề trên. Nhưng chính cái qui tắc của sự hạn định các hải phận vẫn không thay đổi.

Chiến cụ ngày nay và hải lý

Tuy thế, người ta vẫn có cách giải quyết cho thích hợp, dù về vấn đề hải quyền quốc tế hay bất cứ một luật nào khác về những quyền lợi hay phận sự của các nước trong lập hay làm cuộc chiến tranh. Vì thế, trong phạm vi thực hành,

Mua tem cũ

Cần mua tem Pháp và Đông - dương hạng to : Từ 1p. đến 40p. một trăm. Hỏi : M. N. K. HOÀN Village Yên-Phụ — Près Hanoi

T. Miền dịch

NGAY NAY

NÓI CHUYỆN

Mai Xuân. — Vì sao ở xứ mình con gái lấy chồng sớm? Vì khí hậu hay luân lý? Xem theo sức mạnh của các cô con gái ta bây giờ thì vào độ mấy tuổi lấy chồng không hay?

— Con gái xứ mình lấy chồng sớm vì nhiều lẽ: lẽ thứ nhất là vì người mình già chóng cho con rất dễ, không cần phải cho của hồi môn như nhiều nước khác. Ở Pháp chẳng hạn không có hồi môn mà muốn lấy chồng sang trọng là một việc rất khó, dù đẹp và thông minh nữa (ở nước mình các bà « chi » chọn cưới cho con một người vợ biết và giỏi lời và đảm đang chăm chỉ, xinh đẹp càng hay nhưng không cần lắm, giàu càng tốt nhưng nếu nghèo thì cũng không sao. Mười tám trở đi lấy chồng vẫn lắm.

Dương x. Dừa. — 1) Vì một lẽ riêng hai bên không lấy được nhau, vậy những thứ tình, ảnh và các cái khác: có nên đem gả người con gái không?

— Nên lắm, vì làm thế, người con gái được yên lòng và sẽ kiêu trọng mình.

2) Nếu những vật ấy còn ở tay tôi thì có hại gì đến hạnh phúc của tôi sau này không?

— Cái tên nghĩ đến người con gái và hạnh phúc của người ta, người mà mình đã yêu và đã yêu mình.

3) Tôi biết một người con gái muốn lấy làm vợ, vậy tôi có nên thôi ý kiến họ trước khi có của hồi môn thực không (trần cau)?

— Có nhiên là nên.

Melle Tau Hà, Hanoi. — Hai chúng tôi góa nhau đã ba năm nay. Đến bây giờ cha mẹ mới bằng lòng cho lấy nhau. Nhưng cưới xong người yêu tôi phải sang Tây du học. Có nên cưới ngay không? Hay để khi người ấy ở Pháp về hãy cưới. Như thế có hại gì đến tình yêu không?

— Tôi nhất là cưới xong, hai người cùng sang Pháp. Nếu không, nên để vị hôn phu đi Pháp du học về hãy cưới thì hơn. Cưới xong người chồng đi xa liền sự gầy ốm như thế nào có thể nguy hiểm được.

Có Mai Xuân, Hanoi. — Một đôi bạn trẻ góa nhau đã ba năm nay. Đến bây giờ cha mẹ mới bằng lòng cho lấy nhau. Nhưng cưới xong người yêu tôi phải sang Tây du học. Có nên cưới ngay không? Hay để khi người ấy ở Pháp về hãy cưới. Như thế có hại gì đến tình yêu không?

— Nên nói rõ hết tình yêu và tương lai của mình cho cha mẹ rõ. Xưa nay xảy ra nhiều việc ép duyên chỉ tại các

có cố giấu giếm hay gạt rệ sự hãi không nói rõ tâm sự mình cho cha mẹ biết. Nhưng người yêu của thiếu nữ có việc làm chưa đã, hay ít ra có tương lai gì không? Bớt đầu cha mẹ không chỉ nghĩ đến hạnh phúc của con gái, nghĩa là chỉ muốn tránh cho con một cái tương lai không đẹp.

Hui Ganh, Hanoi. — 1) Có nhiều người độ 16, 17 tuổi, thích xem đủ các sách, báo, nhưng không đủ tiền để mua, phải « thuê » ở « mượn » (cách « thuê » nhà cũn), tap họ biết rằng như vậy là không nên; có đáng trách họ không? Có nên khinh họ không? Có nên báo các đại lý (lay các người có đủ) đừng nên cho họ mượn hay thuê không? Biết rằng người ấy rất ham mê văn chương, nghị luận, khảo cứu, v... nghĩa là tất cả những cái chỉ sách báo có thôi.

— Đi như thế thì cũng ch nên trách. Giá lại biết trước rằng sự ham văn chương và nghị luận kia sẽ tạo được một nhân tài tương lai nữa, thì không những không nên báo người có sách đừng cho mượn, lại còn khuyên họ cho mượn thực nhiều lần. Phải một rồi: khó lòng biết trước được điều đáng mừng đó.

2) Phơi nắng (cả hè lẫn đông) có tốt không? (Như mồi, thì khỏe mạnh, cao lớn có phải là nhờ ở việc phơi nắng nắng luôn luôn không?) Độ 16, 17 tuổi tập barre fixe, bar parallèles, parallèles, thì cần người lại phải không? Có nên tập « boxer » không?

— Phơi nắng là một sự cần cho những người ít khi đi cho nắng chiếu vào người và do đó sinh ra một vài chứng bệnh về máu. Ở xứ ta, nhất là về mùa hè, sự phơi nắng không cần cấp lắm. Mùa đông, gặp ngày có nắng, phơi nắng ở chỗ thoáng và sớm về buổi sáng vào khoảng từ 9 giờ đến 11 giờ cũng là một điều hay, có thể có lợi cho những người xanh xao. Nhưng đừng nêu tin ở hiệu lực của ánh nắng một cách thái quá (có người ham phơi nắng đến thành ốm).

Người « moi » khỏe mạnh, cao lớn là tại « phơi » họ vẫn thế chứ không phải tại phơi nắng luôn. Ở tuổi nào tập các môn thể thao cũng được, miễn là biết theo đúng độ mực của tuổi mình và sức vóc mình.

M. H. Tourane. — 1) Một người đàn bà bị chồng hành hạ, đánh đập có quyền xin ly dị không?

(Vấn tiếp trang 18)

người ta thường lấy tầm súng của những đại bác ngày nay làm cứ để định « hải phận ». Như vậy là một điều rất hợp lý và cũng là cái « quyền » phải được kính trọng. Một khi đã vượt qua giới hạn đã định thì biển khơi là của « tất cả mọi người » và sự đi lại được ngoài vòng mọi sự bó buộc và tất cả những việc can thiệp áp bức, mà nếu trái lại thì có thể coi như những hành động khiêu chiến.

Ngoài pháp luật

Tuy thế, tiếc thay, có những dân tộc không tiến đến đến xa tới những

điều công nhận có tính cách nhân đạo và trọng những ước khoản đáng kính của các nước. Đối với dân tộc ấy thì không làm gì có hải phận, cũng không có những điều công nhận bằng vào tầm súng.

Cho nên không ai cấm họ, như mới đây bác sĩ Goebbel, đang trưởng bộ tuyên truyền Đức ở ngoại quốc; đã làm, là gán cho Pháp, Anh, Ba-lao và Phức-an tất cả những tội trái với quyền pháp tất cả những lỗi không giữ lời hứa, nói tóm lại là tất cả những tội lỗi... Nhưng như thế nào có ai tin...

(D. 1)

T. Miền dịch

CÔNG HIỆU VANG ĐỒN
Thuốc đau màng óc gia-truyền
Thượng - Đức

NHỮNG NƠI CÓ BÁN -
 THUỐC NGŨI :

Hanoi : 15 Mission (gần nhà thờ lớn)
 Haiphong : 37 Paul Doumer
 Hadong : 25 Nguyễn-hữu-Đỗ và 34
 Davill er.
 Phutho : 14 Rue de la Gare
 Hòa-Binh : Lâm-khê, rue Phuong-Lâm

Vì có bệnh đau màng óc, nay người ta mới thực tin thuốc Annam cũng có phương hay hơn thuốc khác, vì nếu mắc bệnh đau màng óc mà muốn khỏi chết, thì chỉ dùng thuốc **Đau màng óc gia truyền THƯỢNG-ĐỨC** là khỏi ngay. Thuốc này đã cứu được hàng vạn vạn người, trước khi dùng không còn lo ngại gì là thứ thuốc không công hiệu. Những người bị cảm hơi ngờ là bị đau màng óc dùng thuốc này chỉ 15 phút khỏi hẳn. Thuốc bán mỗi phong 0p 30, một hộp bốn phong 1p.00. Thuốc ngửi 0p 16 một lọ. (Tại phòng thuốc THƯỢNG-ĐỨC ở 15 Mission Hanoi và 37 Paul Doumer Haiphong có biểu không thuốc ngửi cho các người qua lại muốn dùng ngay). Ở các tỉnh ai đứng đại-lý bán thuốc đau màng óc cũng có thuốc ngửi để biếu cho khách hàng. Ai muốn dùng xin viết thư về ngay và đề cho : THƯỢNG-ĐỨC 15 Mission Hanoi.

VÀI MÔN THUỐC HAY KHÁC

BỒ-PHÔI : Dùng chữa các bệnh ho lâu năm, và để phòng bệnh lao rất công hiệu 6p 1p.00 một hộp.

TUẦN-BỒ HUYẾT-HẢI : Chữa các cô các bà máu xấu, kinh không đều, hành kinh đau bụng, người xanh xao gầy còm, ra khí hư, chỉ uống một hộp thấy đỡ. Mỗi hộp 1p.50, nếu muốn dùng thử một hộp xin tính giá đặc biệt 1p.00.

KINH-TIỆN TỤY-TIÊN : Chữa thận hư, liệt-dương, tinh khí bất cố, giao hợp chóng xuất tinh. Mỗi hộp 1p.00.

LIỀU HOA HOÀN : Dùng chữa bệnh lậu, 0p 50 một lọ. Nhẹ 2 lọ nặng 4 lọ, chữa hoàn không khỏi sẽ được hoàn lại tiền, giá từ 8p.00 đến 20p.00.

THƯỢNG - ĐỨC

15 phố nhà Chung (Mission) - Hanoi

ĐẠI - LÝ :

HÀ-ĐÔNG : 25 Nguyễn-hữu-Đỗ, và 24 Davill er (trước cửa chợ) **PHŨ-THỘ** : 14 rue de la Gare, **HÒA-BÌNH** : Hiệu Lâm Khê phố Phuong Lâm, **HAIPHONG** : Vâr-Tân 37 avenue Paul Doumer, **BAC-NINH** : Vinh-Sinh 164 Rue Tiễn-an, **HẢI-DƯƠNG** : Quang-Huy 25 Marechal Foch, **NHA-TRANG** : Nguyễn-di-h-Tuyên Tailleir, **THANH-HOÀ** : Thái-Lai 72 Grand rue, **HUẾ** : Thanh-niên 43 Rue An-Cựu, **TOU-RANE** : Lê-công-Thành A. du Musée.

HAI CON MẮT

TRUYỆN NGẮN của KHÁI-HUNG

thể thôi, chứ sự thực thì tao chưa hé ra với ai một lời nào. Nhưng sự được thì chính tao được của. Ngày xưa, tao nghèo lắm, thường đi gánh thuốc Lào thuê cho người làng, hoặc làm bất cứ công việc gì để được một ngày Lai bữa cơm và vài tiền quý, có khi giờ làm đôi kếm, chỉ được

thấy có liên lạc giữa hai con mắt vuông với cái vại vàng chôn. Sau một lúc lâu, ông cứ lại nói :

« Vậy tao chắc nay... nó đòi của, nó theo tao, nó đòi của. Hai con mắt nó hiện ra — kia, nó đương hiện ra kia, — hai con mắt nó về đề báo cho tao biết... đề báo cho tao biết rằng... tao đã đến ngày... tận số... »

Ông cứ nghẹn ngào như bị hai bàn tay vô hình bóp cổ. Người con cả ông ôn tồn an ủi :

— Thưa thầy, thầy được của là giới cho thầy. Của ấy là của giới. Nếu là của ông cha ông chánh Thá thì sao ông chánh lại không biết gì, xưa kia ông ta lại không nói gì tới mà các cụ tiền nhân cũng không báo mộng báo mị gì cho ông ta hay, nhất là tại sao của ấy lại không lọt vào tay ông ta. Lại điều này nữa khiến con tin chắc chắn rằng giới danh của ấy cho thầy. Là sao thầy lại thấy cái vại vàng giữa lúc nghỉ việc ? Nếu thầy đào được sớm hơn, vào buổi sáng hay buổi trưa chẳng hạn, thì có phải đã âm ỹ lên và ông chánh đã nhận mất vại rồi, còn đâu. Không, con dám quả quyết rằng của ấy là của giới chứ không phải của tổ tiên ông chánh. Của giới dành cho thầy. Vì xưa xưa hay kiếp trước thầy đã tu nhân tích đức nhiều lắm.

Ông cứ mỉm cười nhắc lại : « Tây đã tu nhân tích đức nhiều lắm... ». Ông nghĩ đến những việc ông đã làm : nào cho vay nặng lãi, nào cầm vượn, cầm ruộng, cầm nhà của con nợ, nào trứ thóc gạo lại không bán làm cho giá thóc gạo cao lên trong khi bao nhiêu người chết đói. Và ông lầm bầm : « hay đó là hai con mắt của bọn ấy để đòi mạng, đến bắt mình phải đem mạng mình ra mà thế mạng ? » Nhưng ông nghĩ tiếp ngay — vì trong khi ốm, tinh thần ông sáng suốt khác thường : « Nếu là mắt chúng nó thì sao hai con mắt ấy lại lạ lùng thế ? Sao lòng đến lại vuông, lại to thế ? Không, chắc đây là mắt thần ! »

Tự nhiên trong tưởng tượng ông một vị thần hạ ra, trần trụi ngồi trên bệ, một vị nữ thần miệng gắn nhựa trám và hai con mắt to thao láo lòng trắng tròn, lòng đen vuông. Rồi pho tượng bèn dần

○ NG cửu Niệm ồm li bì đã gần hai tháng. Ông ta mắc một bệnh mà các thầy lang đều cho là bệnh

mê sảng của những người già lẫn — tuy ông cửu năm nay chưa đầy sáu mươi. Bệnh như không tăng cũng không lui, vì từ hôm phát ra đến giờ, đêm nào cũng vậy, cứ vào khoảng một, hai giờ khuya, ông cửu lại ú ớ kêu la cầu cứu, khiến con cháu ông đều thức dậy chạy cả đến bên giường. Vừa thở hổn hển, ông vừa thuật lại giấc mơ dữ dội : Hai con mắt hiện lên đến ám ảnh ông, chăm chú nhìn ông, hai con mắt to như mắt hộ pháp, lòng trắng trắng dã và tròn, lòng đen đen nháy và vuông. Và ông rên hừ hừ : « Oi giới ơi ! hai con mắt ! hai con mắt vuông ! » Rồi cho đến sáng ông cửu không sao ngủ lại được.

Một hôm ông gọi đông đủ con cháu đến bảo :

— Tao chắc đây là một việc báo thù, hay là một việc đòi của.

Ông cửu như ngẩn ngại, sợ hãi, xấu hổ, nằm im lìm suy nghĩ, dương mắt nhìn thẳng lên đỉnh màn. Trong khi ấy, các con cháu ông yên lặng, lo lắng, kinh cần đứng đợi. Về sau không giữ nổi, ông thổ dài kể tiếp :

— Chúng mày hẳn không biết vì sao ngày nay tao có cái cơ nghiệp này. Cha mẹ tao có để cho tao một đồng, một chữ nào đâu. Cả người trong làng cũng vậy, thấy tao đương nghèo đói, — đói thực ấy — bỗng trở nên giàu có, làm nhà làm cửa, tận vườn tận ruộng thì họ cũng đoán và đồn rằng tao được của,

một ngày hai bữa cơm thôi cũng đã là may lắm rồi.

« Một hôm tao đào móng làm nhà cho ông chánh Thá. Lúc ấy đã chiều tối, ai rầy đã nghỉ tay sắp sửa ăn cơm, Nhưng tao còn đào chơi vài nhát thường nữa. Có lẽ giới xui khiến ra thế, vì có ai bắt mình làm đất ! Mà nào mình có làm việc chó mình cho cam ! »

« Bỗng giữa những tiếng giục giã : « ra ăn rồi, anh Niệm ! » tao chối tay và tao nghe thấy một tiếng cạch : lưỡi thường của tao vừa xiên xuống một vật rắn như thành cái tiền sành vậy. Tao cúi xuống bới nhìn thì đó là một cái vại nhỏ đầy nắp, mà nắp lại gắn trát bùn rất cẩn thận. Tao sờ sờ trong đó có vật quý, nên vội lấp lại, điem nhiên đi ăn cơm với mọi người.

« Đêm hôm ấy tao xin ngủ lại chỗ xưởng làm, như thế là một sự rất thường, vì tao vẫn ở làm thuê cho ông chánh có khi trong luôn đêm ba hôm nữa tháng, không về qua nhà. Tao chờ đêm khuya vắng, và chỗ móng đào bới đất moi lên một cái vại chỉ bằng cái vại nén cá nhỏ ấy thôi. Nhưng mà tao bê lên thấy nặng quá. Nên nhà mới dựng vào một khu vườn rộng, vì nhà ông chánh Thá giàu lắm, đất ở thành thang có tới vài mẫu. Tao bèn đem cái vại của tao tới một bụi chuối rậm rồi mới nắp lấy hết những vật ở trong, gói vào rế rách giấu đi. Tao cũng không biết đó là những vật gì. Mãi hôm sau đem về xem lại mới biết là vàng, toàn những vàng thoi... »

Ông cửu ngừng kể. Các con cháu vẫn im lặng đứng chờ, vì chưa

biến dần... chỉ còn lại hai con mắt đăm đăm nhìn ông. Ông kêu lên: «Giời ơi! hai con mắt! hai con mắt vuông!» Và lắc đầu xua tay đuổi cả con cháu ra ngoài phòng.

Mấy người con bàn nhau về căn bệnh cha. Họ đoán có tiền oan nghiệp chướng chi đây. Họ liền mời các nhà sư đến lập đàn ở sân đề tụng kinh, giải ách cho cha. Đêm cuối cùng, các sư cúng chúng sinh; một nhà sư tốt giọng hát những bài ca chiêu hồn để gọi linh hồn chúng sinh về nghe kinh phật, trong đó có đủ các hạng khổ nạn, cũng khổ trong loài người.

«Nào những kẻ xa cơ, lỡ bước...» Bỗng ông cửa kêu rú lên một tiếng rồi ngất đi.

Và ông mơ thấy ông thất thểu trên

lâm tăng phần tỉnh mạch của nơi miếu vắng. Ông tự bảo thầm: «mình chỉ việc thò tay ra bốc một nắm bột là sẽ có cơm ăn, là sẽ không chết đói». Và ông thò tay ra thực. Nhưng ông lại rút tay lại, tưởng như có ai ghê mắt đầu đó đứng nhìn. Ông nghĩ đến chuyện mừng, chuyện thờ, những chuyện ma xó giữ nhà: mình vào nhà lấy trộm vật gì trong khi chủ đi vắng; con ma sẽ đọc tên vật ấy lên rồi nó theo rồi mình mà bóp cổ cho mình chết. Tự nhiên, ông rùng rợn, dựng tóc gáy, vội vã bỏ đi.

Đi được một quãng, ông lại quay về cái nia tiền. Ông định bụng cứ lấy một ít đi ăn cơm rồi chết thì chết cũng cam lòng. Chết còn hơn đói. Giữa lúc ấy một người đi đến. Ông

cái gậy, và ngược mắt trắng đục như nhìn trời, miệng kêu than như ca hát: «Con người thì có, con mắt thì không...» Trong rõ có hai đồng trinh. Mắt ông cứ như dán vào đó. Ông đứng im một hồi lâu, tai như lắng nghe câu van lơn của người ăn mày. Nhưng sự thực ông đương nghĩ thầm: «Nó mù, nó mù! Nó không trông thấy mình... Quanh đây không một ai...» Và ông cúi xuống, lẳng lặng cúi xuống, rón rén nhặt hai đồng trinh thu vào trong bọc.

Rồi ông hấp tấp chạy, như sợ người mù đuổi theo. Ông vào chợ mua bát cơm dầy ăn ngón ngấu. Ăn xong ông quay về con đường cũ. Qua đầu đường, ông vẫn thấy người ăn xin ngồi nguyên chỗ cũ, và trong rõ của nó hai đồng trinh vẫn còn. Ông mừng thầm tự nhủ: «Thì ra mình mơ thấy mình lấy hai đồng trinh của nó. Kỳ thực mình có lấy đâu?»

Tới miếu cũ, ông ngắm lại cái nia. Lạ lùng chưa! bao nhiêu trinh trong nia đã sắp thành từng đôi một. Và chỉ trong một giây biến thành những cặp mắt. Những cặp mắt ấy to mãi ra, to mãi ra và trừng trừng nhìn thẳng vào mắt ông, những cặp mắt lòng trắng tròn, lòng đen vuông. Cùng một lúc, tiếng ăn mày cất lên từ phía, giọng nghe thê thảm: «Lạy ông lạy bà, ông bà thương con, con người thì có, con mắt thì không». Rồi bao nhiêu cặp mắt vuông bay tới tấp vây chặt lấy ông cửa...»

Ông kêu rú lên: «Giời ơi! hai con mắt vuông!» Rồi ông tỉnh mộng. Ngoài sân, tiếng nhà sư đọc bài chiêu hồn chúng sinh giọng trầm bổng như kẻ ăn mày kêu dưng. Ông cửa thở hồn hên rồi lại ngất đi.

Sáng hôm sau, ông gọi các con đến đối dặng:

— Cha nhiều tội lắm. Cha ở ác với rất nhiều người, nhưng với hai con mắt... với hai con mắt vuông ấy thì cha... chết mất. Đó là hai con mắt thịt, hai con mắt trần, chứ không phải mắt thần mắt thánh nào cả như cha vẫn tưởng nhầm. Ngày ấy... đã lâu lắm, nhưng mà thôi, đã có các con chuộc tội cho cha. Ngay hôm nay các con cho rao mõ rằng luôn năm hôm cha phát chẩn cho những người đói khổ trong khắp vùng này. Mỗi người, các con cho một bát gạo với hai đồng trinh. Hai đồng trinh các con nhớ chưa? Đó là cha trả nợ, còn bát gạo là cha trả lãi.

Chiều hôm ấy, ông cửa nghe tiếng mõ rao, và biết rằng các con ông sẽ làm theo lời ông đã đối dặng, ông sung sướng mỉm cười trong giấc ngủ cuối cùng: ông chắc chắn sẽ thoát khỏi sức áp bách, sự thối miên của hai con mắt vuông.

KHÁI-HUNG

BỆNH DI-TÍNH
TRỊ KHỎI ĐƯỢC KHÔNG?
 Người ta nói nhiều về bệnh Di-Tính lắm, phải nhắc nữa, các bạn cũng biết hình-trạng và những tai hại của bệnh ấy làm căn-cổ không biết bao nhiêu đời của thanh-niên. Tuy nguy hiểm, nhưng không phải là không thể trị.
 Năng tập thể-dục, sống ngoài ánh sáng, tránh những điều qua kích-thích đến đực-tính, ăn uống điều-đo, là phương-pháp trị bệnh Di-Tính tốt nhất.
 Ngoài ra các bạn cũng nên biết rằng có tập thể-dục mà còn uống thuốc *Cơ-tính Ích-thọ-hoàn* mỗi ngày, thì cái kết-quả còn mau lạ hơn nữa.
 Dùng thuốc *Cơ-tính Ích-thọ-hoàn*, các bạn được chắc chắn trị bệnh *Mộng-tính* được mau, và nếu bệnh nặng đến *Di-tính* hay *Huyết-tính*, dùng nhiều lần trong 5 hộp là thật mạnh. Cái hay của *Cơ-tính Ích-thọ* là chỗ *bệnh không bao giờ trở lại*.
 Một hộp 1p.00
 Có bán khắp nơi và tại nhà thuốc:
VÕ ĐÌNH-DẪN
 Chợ-lớn, Saigon, Pnom-Penh
VAN-HOÀ
 8, Cantonnals, Hanoi

QUẦN ÁO TRÈ EM
 Mùa hè năm 1940
 bán buôn bán lẻ
 khắp Đông-dương
VINHLONG
 Các nhà buôn nên
 viết thư về hỏi
 giá và lấy mẫu.
 53 - Rue Citadelle - Hanoi

OUVERTURE
LE SAMEDI 14 OCTOBRE 1939
CABINE
PROPHYLACTIQUE
du Docteur HÏ
 Ancien Interne de l'Hôpital
 St Lazare de Paris
 Spécialiste des
maladies vénériennes
 Ouverture en permanence
 la nuit de 22 heures
 à 6 heures du matin
 Pour tous soins préventifs contre
 les maladies vénériennes
 (Đề phòng bệnh hoa-liểu)
 N° 2, RUE LLE HỘI-VŨ

con đường nắng, chân mỗi, bụng đói. Hai bên đường lúa mọc xanh rờn, người làm việc đông đảo. Họ hát những câu ca dao mà ông cũng thuộc và những khi đi gặt hái ông thường hát.
 Tới một cái miếu con ăn trong bóng cây đa um tùm, ông dừng chân ngồi nghỉ. Một tia hy vọng vật chiếu rọi vào mắt ông: ông vừa trông thấy kẻ trước cửa miếu một cái nia dầy những xu và trinh... Ông đưa mắt nhìn quanh: Không một ai. Mấy nén hương cắm trên một thếp vàng tỏa mùi thơm lạnh lẽo và càng

sợ hãi nấp vào sau gốc đa. Người kia thân nhiên qua miếu, và ông nghe thấy hân nếm vào nia một đồng trinh. Chờ cho người ấy đi khỏi, ông lại nhò ra, đến bên cái nia, đăm đăm nhìn. Nhưng vẫn không sao dám thò tay ra nhặt vài đồng trong đám tiền trinh... của thánh. «Của thánh... lấy, tội chết, thánh quật chết!» ông cửa Niệm thì thầm. Rồi quả quyết đi thẳng.

Một con đường xa, ông gặp trên một con đường rẽ vào một cái chợ đương họp, một chị ăn mày ngồi phục bên một cái rổ, một

— Thôi! tôi phải đi chơi để quên những nỗi buồn!
— Ấy chết! nhưng anh đừng có quên món nợ của tôi nhé

Của N. C. Chúc **Bác-sĩ lãnh nghề.**

Lấy gì làm to.

— Ông Tư là một người « mặt to tai lớn » ở vùng ta đây.
— Mặt choắt bằng ba đầu ngón tay chèo thì còn lấy gì làm to!

Có mỗi một lần.

NGƯỜI PHỤ XE — Trong ba năm kéo xe, chỉ có mỗi một bận là tôi được ngồi trên xe cao xa cho một người khác kéo.
NGƯỜI BẠN — Bạn nào thế?
NGƯỜI PHỤ XE — Bạn tôi đang kéo xe ở đường Gambetta bị ô-tô kẹp phải.

Chuột ở đâu?

THẦY GIÁO — Chuột ở đâu?
TRÒ TÍNH — Ở dưới nước ạ.
THẦY GIÁO. — ?...
TRÒ TÍNH. — Vì người ta bơi ở dưới nước thường bị chuột rút ạ.

Ý nghĩa của dấu trọc.

Sự dè dặt trọc là vì tục ngữ đã có câu; « trỏ cái tóc, một cái tội », mà đã xuất gia dấu phật thì hẳn là không muốn có tội... « cái tội » nào.

Thảo nào!

— Gớm, thằng Sĩ nó hứa cho mình mượn quyển chuyện đến hai mươi quyển rồi mà vẫn không có gì cả.
— Mày không biết nó là con ông nghị á?

Của N. N.

Anh hùng.

— Tao vừa mới gặp kẻ thù của tao
— Thế á? Mày làm thế nào?
— Tao ném mũ xuống.
— Gì thế? Thế rồi sao?
— Tao cúi áo ra, tháo giày ra.
— Rồi mày xông vào chứ?
— Tao... chạy.

NGƯỜI ỒM — Tôi mắc bệnh cứ rúc đầu luôn. Lần nào cũng phải uống thuốc X... mới khỏi.
BÁC SĨ — Thế à? Tôi phải ghi giấy đề biên đơn cho khách hàng mới được.

Của Q. Văn

Điếc khỏi rồi.

— Anh ạ, tôi khỏi điếc rồi.
— Thế à, may nhỉ, mới khỏi hay khỏi đã lâu á?
— Anh bảo sao cơ?
— Tôi bảo anh khỏi từ bao giờ?
— À tôi vừa ăn xo-g: gói họ làm khá đấy.

Nhà tôi.

— Nhà tôi thật là xoàng hết chỗ nói.
— Lại còn xoàng, anh phải biết cụ lo cho anh hết hơn một nghìn đấy.
— Thì vẫn, nhưng tôi không chịu được, vì nó bẩn tiện mà lại hẹp hỏi làm sao ấy! không có vẻ gì là mới cả.
— Mới thì dễ làm gì, lại tờ chim giai.
— Chim giai?!... tôi nói chuyện cái nhà của tôi kia chứ.
— Á... á... á!

Của V. Khuê

Một sự đau đớn

THẦY GIÁO giảng bài — Trừ những cái đau đớn ngoài thân thể mà ta có thể tránh thấy được, còn có những cái đau đớn mà ta không tránh thấy được. Bà! anh hãy tìm một thí dụ!
BA — Thưa thầy, đau bụng ạ.

Đúng sự thực.

THẦY GIÁO ra đầu bài luận — « Là hình dạng ông nội anh »... Năn rồi một loáng đã xong cả đến bài tập. Thằng ngạc nhiên về tài làm

nhau chóng của học trò, vội đọc thì chỉ thấy có một câu gọn thon lớn: ông nội tôi mới từ hồi tôi chưa ra đời.

Lý luận.

XÃ XE — Bác ý ạ, tại sao lại đi đường cứ bắt xe cộ và người phải đi mé phải nhỉ?
LY TOÉT — Thế có luật nào khuyên người ta làm điều trái đầu. Bao giờ cũng theo phải chứ! Luật đi đường cũng vậy.

Của Đ. Đ. Hanoi

Chậm quá.

— Thưa ông cần, hôm qua tôi bị mất cặp cái ví, nhưng tôi nhầm, tôi vừa tìm thấy trong tủ.
— Chậm quá rồi, vì thằng ăn cắp đã bị bắt!

Một người ốm nặng.

TOE khoe với bạn:
— Anh phải biết, chứ tôi, ba lần tôi bị đốm từ bỏ rồi.
— Chả: họ thấy bệnh anh nặng quá.
— Không, tại tôi không trả tiền thuốc.

Cầu lợi.

— Nay anh, tôi vừa thấy cái ô-tô của anh mất cặp hôm nọ. Tôi thấy ở hiệu X...
— Có, tôi biết rồi.
— Thế sao anh chưa đi trình cần?
— À, tôi đợi họ thay xong máy cái bánh cũ của tôi đã.

Của V. Khoát

Khó ráo.

THẦY GIÁO — Gờ, nặng, vật gì cũng khó ráo.
HỌC TRÒ — Thưa thầy, thế sao người con vẫn vớt.

Xiếc hay.

— Hôm qua, xe đi đến hay quá.
— Ừ hay thật.
— Thế sao mày bảo không có tiền, không đi xem.

NÓI CHỮ

MK HẠCH

— Cháu để tháng chạp thành thử thiếu mất một năm.
— Ở cái sự « thiếu niên » ấy có hại gì

— Á, tao đứng ngoài nghe thấy vỗ tay la ón.

Của Toley

Bằng nhau.

Cha thấy Tý nhìn anh ăn bánh, nói rằng « xe cái bánh nào nhỏ thôi cho em Tý một cái ».
Anh — Thưa ba, mấy cái bánh đều bằng nhau cả ạ.

CHẠY

CHUYỆN VUI

Hôm ấy, mồng bốn tết. Trời tanh ráo, lại năm ngày hoàng-đạo hoàng đếc gì không biết, khách du xuân ngồi chật như nêm cối. Bên Pháp, người ta hay vì một chuyến xe chật với một hộp cá sặc-tin. Tôi thì tôi có cảm tưởng mình ngồi chuyến xe ấy khác nào một chiếc dăm cối, cối say thóc bị anh thợ cối nhét lên trên một chiếc dãn k iác rồi lấy võ nện xuống. Cũng như anh thợ cối, bác tài thấy sắp được là xếp, không cần hiệu hành khách của bác ngồi thế có được êm ái, dễ chịu không

Nếu mình gây mà được ngồi lòng một hành khách béo, dù người ấy chỉ là đàn ông như mình, thì kể cũng tạm tạm được. Kiểu nổi, có khi một ông lão bảy mươi, gây dẹt như cá mả n, vô phúc lại bị chính bà « Ba Bé » ngồi đè vào thì có lẽ chỉ từ cột ét-sang G a làm để Bàn-yên-nhân, ông lão cũng đủ chết ngạt rồi. Tuy vậy, ngồi chuyến xe đông, nếu gặp nhiều nỗi bức tức thì cũng có lắm cái ngộ nghĩnh, nên thơ. Nhất là chuyến xe mồng bốn tết ấy, trên rét mặt và ở lời của năm mươi bảy ông lý ông xã, bà cán, bà nhiều, có tương, có cá, tôi thấy tất cả cái bỡ ngỡ, vui tươi của ngày xuân an nam. Bị lên như thế, họ vẫn hồn nhiên, vui vẻ như thường. Nhiều ông còn pha trò làm i là khác nữa.

Một ông ra dáng làm xã trưởng ở thâu mào hạn đã được thưởng bầm Cửa phàm bá bộ, nói:

— Chật thì có chặt thật. Nhưng vô phép các ngài, năm mới xuất hành, không bị ông tài bỏ rơi dọc đường là may quanh năm rồi. Và lại, mấy khi bà con họ hàng được hội họp đông đủ như hôm nay. Phải không thưa các bà, các cô? Ông bá nói xong, các bà các cô mà ừ ừ hồng, nhìn nhau cười khúc

Các bạn làm việc và tư sở nên

Xưa nay những hộp ruban đánh m dem vất đi thật là phí bả... Từ xong, cóp nhất gửi lại báo hiệu x o 10 hộp cò roulette 10 hộp cò roulette ca ruban Cần nhất ruban không m, rách

LIBRAIRIE GÉ

QUẢN

VUI của VAN-BÌNH

Trời ngày...
khách. Các ông lý ông xã như voi...
Xe đang chạy, tiếng cười nói đang...
Tiếng vit-lét đỏi, tiếng phanh rit, toàn thân xe chồm lên, rồi đứng hẳn. Bác tài nhẩy bổ xuống đất, kêu ầm lên, như phát điên:
— Cháy! cháy! các ông các bà xuống ngay không chết cả nút bây giờ!
Hành khách xô nhau chạy xuống như ong vỡ tổ.

Tôi còn ngờ ngác tìm xem xe chày ở thùng chứa xăng hay ở buồng máy thì nghe thấy ầm ầm tiếng cãi nhau giữa đám hành khách vừa nhẩy xuống.
Một người ăn mặc chững chạc túm cổ áo một ông lý, phân vua:
— Anh hút thuốc lá đánh cháy quần tôi. Năm mới xúi quẩy, anh muốn sống đến ngày quần tôi đi!
Lúc đó, chúng tôi mới rõ mùi khét ban nãy là do quần người hành khách kia bị đốt thuốc của ông lý

thiếu mất một miếng băng bàn tay. Tôi bắt đầu lo thay cho ông lý bị tùm quã tang, phải đến quần năm mới, rồi quần năm chỉ đến quần cũng đủ sát nghiệp.

Nhưng sự ngạc nhiên của chúng tôi đã hết dần Ông lý ông dung rút đi giấy giất trong cặp quần, bỏ xuống đất, sờ chân lên. Đoạn, ông cầm cần ô, gạt phăng tay người hành khách bị nạn kia ra, dõng dạc nói:

— Anh đứng lảo, ăn nói bành bỗ, đồ quỷ đồ quã Anh ngồi cạnh tôi từ ga Phú Thọ. Anh hút thuốc lá, tôi cũng hút thuốc lá. Tay anh cầm một điếu thuốc lá. Tay tôi cũng cầm một điếu thuốc lá. Nếu tôi vô ý đánh cháy quần, sao tôi không đánh cháy quần anh?

Đôi giọng xươg xô, ông lý quát lên:

— Tôi bảo cho anh biết chứ đây không chịu lép đầu nhớ! Đây đã từng làm việc quan, lên tỉnh, xuống phủ, có khi ra đến tòa thượng thẩm, mất tiền trần, bạc chực cho trạng sư rồi. Năm mới anh lại vu cáo, phải không? Làm rông cả tâm người ta. Anh muốn yên lành thì nói lại một câu tử tế, không có gân dũa dấy, anh vào quan đũa với tôi.

Quay lại chỗ hành khách, ông lý tiếp:

— Ấy mặc thế mà không hiểu luật Vu cáo, có rữ tù. Chỉ một lá đơn vào phủ cũng đủ bỏ xác...

Cuộc tranh luận còn chực kéo dài. Nhưng bác tài đã bắt đầu xếp hành khách lên xe Người ta tranh nhau ngồi vào chỗ cũ.

Người hành khách bị nạn, tay che quần, bộ mặt tiêu nghiêu, bước lên xe, nhưng cố ý ngồi tránh xa ông lý to mồm kia.

Cùng lúc ấy, ông lý miệng phì phèo điếu thuốc hút dở, tay cắp ô, tay xách giấy, ghé vào tai tôi, thân mật:

— Cảnh tôi đánh cháy quần nó đấy, ông ạ. Được cái mình cũng hoạt, không có phải đến nó thì rông quanh năm!

Tôi mỉm một nụ cười ngoại giao, nhưng hết sức chú ý đến điếu thuốc lá của ông lý.

Văn Bình

LUYỆN-TẬP THÂN-THỀ

Những kết quả «nên thơ» của cuộc đời sống lười biếng an nhàn

NHIỀU người tưởng rằng sống ở đời cứ việc ăn cho thật no, ngủ cho thật kỹ, uống rượu, hút thuốc cho nhiều, thế là đủ rồi, của quí gì phải vào động hoặ: mất công tập luyện nữa. Có

ông chặc lữ một cái rồi bảo tôi «Ngày hai buổi đi làm, ngồi còm còm mấy giờ, gầy cả lưng, chỉ mong hết giờ về đến nhà nằm ườn ra một lúc cho sướng, còn nói gì đến tập với luyện!» Nói rồi, các ông ấy lim dim con mắt lại, tưởng tượng ngay đến cái khoan khoái nằm trên giường, đến chén rượu ngon và miếng thịt béo, rồi về sung sướng hiện ra nét mặt. Các ông ấy cứ việc sung sướng và hưởng cái cảnh an nhàn, đái các của mình cho tới một ngày kia tự nhiên một trận ốm «thập tử nhất sinh» đến làm các ông ấy phải nằm liệt giường độ vài tháng và tiêu tốn chừng dăm trăm bạc thuốc, lúc đó các ông ấy mới thấy hết cả cái sướng và về tự-nhân của mình.

Những người lấy làm lạ lùng tại sao cứ bị cái bệnh táo nó theo đuổi ám ảnh, làm cho trong người bực bội, khó chịu, và lấy làm ngạc nhiên hết sức mỗi khi cởi áo đứng trước gương thấy ngực càng ngày càng lép lép lại, da càng ngày càng xám đi, thì thì đập hơi trống lảng mỗi khi đi bộ độ dăm chục bước hoặc mó đến một công việc gì hơi nặng nhọc một chút.

Chinh mắt tôi đã từng thấy những ông và nhất là những bà, tuổi mới ngoài ba mươi, mà mỗi lần lên hoặc xuống được một lần thang gác là phải «ngồi thờ cái đá» rồi làm việc gì mới làm được.

Ái cũng hều rằng thân thể gầy còm, xanh xao là yếu đuối, bệnh tật; nhưng chắc còn nhiều người cho béo là khỏe mạnh và sung sướng. Quả vậy! Nhiều ông bà thấy mỗi ngày thân mình càng nặng thêm, bụng mloh càng sệ xuống, đôi má càng «bánh đúc» thêm, và mỗi khi đứng lên ngồi xuống, những lớp mỡ ở cổ và ở lưng rang rinh thì lấy làm khoái trá lắm, mỉm cười tự đắc: «mình phát phỉ! số mình giàu có khác!» Mà quả các ngài đó phong lưu thật. Cứ nhìn ngay cái vẻ há hê của họ ngồi xem xếp trước những mâm cơm đầy cao lương mỹ vị, thì đủ biết.

Họ sống hết sức «sung sướng» tuy rằng lừa lừa luôn họ nhưc đầu, chóng mặt, tuy mỗi tháng dăm kỳ

họ đầy bụng, tức hợ, hoặc «cảm mạo phong hàn» Nhưng có cần quái gì chỉ một liều Kalmine hay một gói thuốc bột của chú khách hàng Buôm là khỏi dứt!

Thế rồi một ngày kia, các ngài đó thấy trong bụng làm sao nó cứ ỳ ạch, khó chịu, động ăn một chút gì là không tiêu, đầy ruột và sáng ngày chẳng bết đỏi là cái gì.

Đợi đến lúc đau đũa, khổ sở lắm, các ngài mới đi thăm bệnh, và sau khi nghe, khám, chiếu điện cầu-thận, nếu «quan đốc» có bảo cho các ngài bết rằng các ngài bị đau gan, đau ruột, đau dạ dày, trong dạ dày có sỏi hoặc dạ dày bị si xuống vãn vãn... thì các ngài lấy làm hết sức ngạc nhiên: «tại sao mình «béo» tốt khỏe mạnh» thế mà cũng sinh ra những bệnh quái quấy ấy được?»

Quan đốc ngoài mặt tươi cười nói «cứng» để các ngài yên lòng và nhất là để các ngài về hãng hái mỡ to cái tù bực ở nhà ra. Song thực ra thì trong bụng quan đốc đã bết chắc: «đến nước này thì thuốc thành cũng chẳng chữa khỏi hẳn được.»

Nói trắng ra, đã đến cái kết quả đó, chia đôi mười các ngài sẽ bị cố tật suốt đời. Lúc đó các ngài sẽ tha hồ mà tức tối và ghen ghét với những anh xe, anh bếp nhà các ngài: tại sao họ nghèo khổ thế mà họ vẫn cứ khỏe mạnh, và ăn uống ngon lành hơn các ngài.

Trên đây là mấy cái kết quả «nên thơ nhất» của những cuộc

đời sống lười biếng, an nhàn trong những gia đình trưởng giả hoặc trung lưu ở xã hội ta

Tôi chưa nói đến những đời sống gả đỏi, những đời sống vất vưởng, chỉ quanh quẩn trong xô thà, trong sở lam và mấy nơi chật hẹp, bụi bặm trong thành phố trái bầu với đời sống thành thơ, đầy đủ trong vũ trụ để có được bầu máu «lạc quan» và hàng hái của những người khỏe mạnh hoàn toàn và ưa vận động ở các nơi hồ rộng, núi cao, bết hưởng những cái đẹp sản lạn của tạo vật.

Ký s.u, tôi sẽ nói đến: «Tại sao ta cần phải luyện tập thân thể?»

Nguyễn hợp Vỹ

làm việc công sở nên chú ý

phần đánh máy chữ, đã dùng rồi, phí hoài quá. Từ nay xin các ngài dùng lại bản hiệu x o g á tiên như sau đây:
Op 50
1p.00
không sơn, rách thì mới có giá trị.
LIBRAIRIE GÉNÉRALE NAM-KY
17 Boulevard Francis-Garnier - HANOI
Téléphone : 382

Một quyển địa dư mới:
PHÚ-THO TỈNH ĐỊA-CHI
tác giả: PHẠM-XUÂN-ĐỘ
Kền học Sơn-tây
Giá Op.45. Tổng phát hành:
NAM-KY, 17, FRANCIS GARNIER
HANOI
«Được đọc một quyển sách nói về quê cha đất tổ của một người đã trải ở nơi ấy mấy năm ròng, soạn theo phương-pháp khoa-học, xếp đặt theo thứ tự hợp lý thì còn gì thú vị bằng».
NGUYỄN-QUANG OÁNH

TRUYỆN DÀI của **NHẬT-LINH**

(Tiếp theo)

RUONG đưa mắt ra nhìn Quang và lấy làm lạ rằng mình trở nên một người bạo dạn hơn trước. Quang hỏi :

— Sao hai mắt anh đỏ thế kia ?
Đau mắt à ?

Trương nói đùa :

— Không. Có lẽ tại uống cà phê.

Hóa nó bốc.

Quang trả tiền, rồi hai người đứng dậy. Quang hỏi :

— Anh đi đâu bây giờ ?

Trương đáp :

— Tôi ấy à ? Tôi về nhà.

Khi nói đến mấy tiếng « tôi về nhà » sao chàng buồn thế ; chàng như thấy thấm vào người tất cả nỗi buồn điu hiu của thế gian. Chàng lặng người đi, lấy làm ngạc nhiên tại sao vì một câu nói cộc con lại có thể đau buồn đến như thế được.

Trương giờ tay bắt tay Quang, rồi đứng lại tần ngần nhìn Quang đi xa dần ; một lúc Quang đã khuất sau một bức tường ở đầu phố. Tuy Quang đối với chàng không thân gì lắm mà chàng cũng như thấy. Quang đi là bỏ chàng đi hẳn để lại một mình chàng trở về trước cuộc đời.

Cái dự định lúc này đã làm chàng sung sướng, bây giờ chàng thấy nó không thật được như ý chàng tưởng.

— Đã đành không cần gì cả, nhưng khó là làm thế nào thật tình mình không cần gì cả.

Trương tự hỏi :
— Mình đi đâu bây giờ ?

Chàng không muốn về nhà vì chàng không sao đủ can đảm để về nhà lúc này ; về nhà đối với chàng bình như chỉ là nằm chờ đợi cái chết đến.

Có lẽ vì thế nên lúc này chàng đã

buồn khi trả lời câu hỏi của Quang.

Trương thấy điều cần thiết cho chàng lúc đó là quên. Chàng muốn chạy theo Quang rồi rủ Quang đi bất kỳ đâu, nhưng một ý nghĩ khác thốt đến làm Trương vui hẳn nét mặt. « Trông thấy Thu một lúc — một lúc thôi — xem ra sao ? » đó là điều chàng vừa nghĩ đến.

Khi đến nhà Thu, Trương hơi khó chịu không gặp lúc Thu ở phòng khách để được nhìn thấy mặt ngay. Mỹ ra tiếp chàng ; trông nét mặt và xem cách thức tiếp đãi Mỹ có vẻ một người sắp phải đi chơi đâu. Trương vô như không nhận thấy, nhưng chàng ngưng lắng. Giá lúc khác thì chàng đã đứng lên từ kiếng ngay. Lần này chàng nhất định ngồi cho đến lúc Thu ở trong nhà ra.

— Nếu Thu không ra thì nhất định ngồi cho đến nửa đêm. Hay có lẽ Thu đi vắng ?

Chàng hỏi dò Mỹ :
— Anh ở nhà có một mình. Có thể đi chơi được không ?

— Có một mình thôi. Nhưng không thể đi đâu được.

Trương tức bực rằng lúc cần gặp Thu nhất lại là lúc Thu đi vắng. Chàng toan đứng dậy nhưng chàng đã thấy trước một nỗi buồn ghê gớm đợi chàng ở ngoài kia nên lại thôi ; đã rá rồi lẽ tất nhiên không sao quay trở vào thăm Mỹ một lần nữa được. Trương loay hoay mãi ở trong cái ghế bành ; chàng thấy Mỹ nhìn chàng như có ý nói :

— Không đứng dậy đi ngay đi. Anh chẳng có lý gì ngồi mãi ở chỗ ấy, phiền tôi lắm.

Trương biết là Mỹ rất phiền vì thấy chàng ngồi mãi. Nhưng chàng cũng rất phiền vì chưa được gặp mặt Thu. Chàng biết là đáng đáp hai người lúc đó có vẻ buồn cười lắm.

Có tiếng còi ô-tô. Mỹ chạy ra xem và Trương cũng chạy theo, sung sướng như người thoát ải.

Tiếng Thu nói ở ngoài hàng rào. Trương đứng dừng lại, trong lòng bỗng thấy êm nhẹ như bông tơ ;

dám mây mù u uất trong hồn chàng cũng vừa tan đi và một nỗi vui hiện đến sáng như một quang trời xanh ấm nắng. Thu và Hợp lẽ lẽ xách vào trong vườn một cái hồ nặng. Thu cười nói :

— Để em xếp lại cho vào hôm xe rồi ta đi thì vừa.

Nàng nhìn thấy Trương, hơi ngạc nhiên :

— Kia, hai anh đứng ý ra đây à ? Không ra xách hộ em à ? Mỏi tay quá rồi.

Trương vẫn đứng yên ; một lúc sau Thu đương cởi giày buộc bỗng ngừng tay nói :

— Anh Trương hôm nay hình như có sự gì buồn.

Hợp đưa mắt nhìn Trương bảo :

— Hay là anh đi với chúng tôi đi. Mỹ như người chợt nghĩ đến, vui mừng nói :

— Ờ nhỉ. Hay đi với chúng tôi đi.

Phải về quê ăn mừng thọ ông nội nên lúc này Mỹ rất khó chịu thấy Trương đến chơi ngồi lâu. Cái ý kiến mời Trương về chơi nhà tự nhiên thế sao chàng không nghĩ đến. Mỹ lấy làm bối đã tiếp Trương một cách quá trớn ấm đạm và muốn chuộc lỗi, chàng trở nên rất ân cần đối với Trương :

— Anh đi nhé. Chết chửa sao tôi lú ; an lú ruột đến thế.

Trương mỉm cười nói :

— Các anh làm tôi bối rối như một người biết mình sắp chết. Đi, ừ thì đi, nhưng các anh quên không cho tôi biết là đi đâu.

Hợp và Mỹ cũng bật lên cười :

— Ừ nhỉ ! Nhưng điều cần là anh đi ngay được chứ ?

— Đi ngay được.

— Thế là xong. Đi ở lâu kia đấy. Mười ngày. Anh không cần sửa soạn gì cả à ?

— Tôi cứ đi là đi. Còn học thì các anh nghỉ được, tôi cũng nghỉ được.

Trương sung sướng chỉ vì chàng tránh được một việc rất tầm thường nhưng rất đáng sợ đối với chàng ; về nhà ngay lúc đó.

Vừa nhìn những ngón tay thon đẹp của Thu loay hoay buộc các gói, chàng vừa tự hỏi không hiểu vì có gì Mỹ lại trở nên ân cần đối với

chàng như thế. Trương thấy ấm áp trong lòng và từ nay về sau ở trong gia đình Thu chắc chàng sẽ không còn cái cảm tưởng rằng mình là một người xa lạ nữa.

Thu nói :

— Ô hay, ba anh nghĩ gì mà cả ba cứ đứng ngáy ra đấy thế. Ra đây làm giúp em chút. Mau, không lên tới nơi thì tối mất.

Trương mỉm cười tự nhiên khi nhận thấy Thu đột nhiên vội vã, rồi rít tay không có việc gì đáng vội đến như thế.

CHƯƠNG IV

Trời tối xe mới đến ấp. Tài xế cho xe đỗ ở giữa một cái sân rộng có thấp mấy ngọn đèn bão. Người nhà chạy ra đón tới tập trong đó Trương nhận thấy có bà Bát và bà Nghi, thân mẫu Thu. Bà Bát hỏi :

— Sao mãi bây giờ mới về?

Thu nói :

— Xe hai lần chết ở dọc đường.

Bà Bát trông thấy Trương xuống xe tỏ vẻ mừng rỡ :

— Kia, cả cậu Trương cũng về nữa kia. Anh Mỹ mới cậu ấy lên nhà khách đi. Các cậu chắc đây làm thì phải. Gần tám giờ rồi còn gì.

Nghe bà Bát nói, Trương mới sực nhớ là từ sáng chưa ăn cơm, chỉ uống có chén cà-phê với Quang. Chàng nhớ lại cuộc đến hỏi đóc tờ và lấy làm lạ rằng lúc này chàng không bận tâm đến chuyện ấy nữa. Chàng có nghĩ đến chuyện chỉ nghĩ thoáng qua. Tay chàng lại sờ vào cuốn sổ mà sáng ngày đã định đem đi.

Trương có ý tìm nhưng không thấy Thu đâu nữa. Nàng chắc sẽ bị bận bịu với những người trong họ và công việc nhà, khó lòng chàng gặp luôn được. Trương theo Mỹ vào chào cụ Thượng rồi lại ra ngay vì cụ đã già lắm không ngồi tiếp truyện được lâu. Ngoài phòng khách rất đông người, nhưng toàn người trong làng trong họ cả. Trương không buồn bắt chuyện với ai, ngồi nhìn các bức hoành phi, câu đối đối lúc ăn cơm :

— Người nhà ăn cơm cả rồi. Đến lúc ăn thế nào chẳng có Thu cùng ngồi ăn.

Nhưng đến khi ăn, Trương cũng không thấy Thu đâu. Lúc chàng rửa tay, một đứa bé mà chàng đoán là em Thu chấp tay sau lưng, đứng dạng hai chân tò mò nhìn chàng. Tuy không thích gì đứa bé, chàng cũng nhay mắt nhìn lại nó để làm quen; ngay lúc ấy chàng nhận thấy mình tâm thương và cuộc ai tình của chàng với Thu cũng tâm thương. Một thiếu nữ đẹp, một cậu con trai và mấy công tử làm thân với người em đề được gần chị, cái cảnh ấy đã nhiều lần Trương nhìn thấy và trước kia chàng tự xét chàng sẽ rất tâm thương nếu chàng là một trong những công tử « theo bám ». Bây giờ không ngờ chàng lại ở trong

cái cảnh huống ấy. Trương tự nhủ :

— Nhưng cần gì tâm thương! Yêu nhau thì đến thế nào đi nữa cũng không sợ, còn sợ gì cái tâm thương.

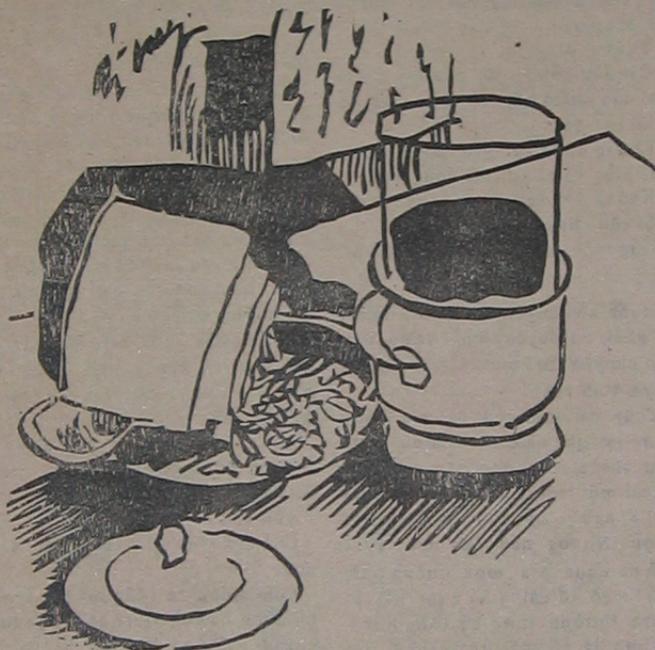
Nghe vậy nhưng chàng vẫn mang máng thấy rằng chàng có thể chịu được hết các thử điều đứng, cúi nhục vì yêu Thu; chịu được hết cái trừ có sự tâm thương.

Trương rủ Mỹ và Hợp đi xem qua nhà, nhưng ý chàng chỉ cốt gặp mặt Thu; chàng tò mò muốn biết cái đời thân mật của Thu ở trong gia đình. Thu có nói nàng đã sống hơn mười năm ở đây và tỏ ý yêu mến chốn này lắm. Đến trước thêm một căn nhà đèn sáng chạng, ba người gặp bà Bát đứng lại nói chuyện. Trương đưa mắt nhìn vào trong nhà thấy đông các bà, các cô đương rộn rịp sửa soạn cỗ bàn. Bà Bát nói :

— Ở nhà nóng ruột đợi xe về.

Hợp nói đùa :

— Chắc không phải nóng ruột đợi

chúng con, nhưng nóng ruột đợi các thứ: vậy bóng trong hòm xe.

Trương vui vẻ nhận thấy có nhiều thiếu nữ đẹp vì nếu chỉ có một mình Thu là đẹp trong đám toàn người xấu, chàng sẽ không được tự do. Thu ở phòng bên đi ra : trông thấy Trương nàng dừng lại, ngập ngừng một lát rồi quả quyết đi về phía mấy người đứng.

Bà Bát hỏi Thu :

— Chắc cháu mệt lắm?

— Cũng khá mệt.

— Khi nào mệt thì về nhà cũ mà ngủ với dì. Sợ đông khách, đi đã dọn cái buồng chứa tư đề dì cháu ngủ cho tĩnh.

Trương lắng tai hồi hộp hình như việc Thu ngủ ở đâu là một việc rất quan trọng. Mỹ hỏi :

— Thế còn chúng cháu ngủ ở đâu?

— Cũng ở đấy.

Bà Bát nhìn Trương, nói tiếp :

— Anh Mỹ với cậu Trương ngủ ở buồng ngoài chỗ cái sập gụ. Không có màn nhưng được cái không có muỗi đâu mà sợ.

Mỹ nói :

— Nữ thế nào cũng được, miễn là xa chỗ khách khứa. Bây giờ ta về luôn đấy nghỉ vì mấy lần dầy xe mệt quá.

Trương náo nức như người thành công một việc ước định đã lâu; chàng nghĩ thầm :

— Không nhân dịp này thì không bao giờ nữa :

Trương lại rút rút, cho việc mình dự định táo bạo quá.

— Giá mình không yêu Thu lắm thì việc ấy rất dễ. Không yêu thì toàn hay không thành mình cầu quái gì. Đàng này mình yêu, ngộ nhờ hồng thì chết mất.

— Hay ta hãy đợi ít lâu nữa đã.

Trương mỉm cười vì chàng nghĩ đến cái chết nó cũng đương đợi chàng; không lẽ lại đợi cho đến khi sắp chết.

Mấy người, cùng đi về phía vườn sau. Trong vườn đen, chỉ còn rõ con đường lát gạch bát tràng mờ mờ

nã không rơi xuống.

Thu nói :

— Cây bông xòe ra một tí, hoa lại tắt ngay người ta mới thích trông.

Yên lặng một lát, nàng nói tiếp :

— Nghĩa là cái gì có mong manh mới quý.

Lần đầu tiên Trương để ý đến sức học của Thu. Chàng biết mang máng là Thu đã đỗ bằng thành chung nhưng chàng không dò cho biết rõ. Chàng chỉ biết nhiều câu nói, nhiều cử chỉ của Thu đã tỏ ra là nàng có trí thông minh, biết rộng và có thể thấu hiểu được những ý nhị phức tạp. Yêu một người con gái chỉ đẹp thời không có linh hồn phong phú, hơi lạ lùng thì tình yêu ấy chỉ là tình yêu vật chất, tầm thường. Trương thấy Hợp vịn vào vai mình. Hợp nói :

— Cái nhà này trước để cho ông cậu tôi ở. Ông cậu mà độ nọ anh gặp tôi đi đưa đám ấy mà.

Trương hỏi :

— Hôm nào nhỉ?

Chàng làm như đã quên hẳn hôm đó, hôm gặp Thu lần đầu mà không bao giờ chàng có thể quên. Nói xong chàng nhìn Thu dò xét.

Lúc đó năm người đã vào đến sân, chỗ có ánh đèn sáng. Hợp nói :

— Sau chúng mình cùng lên xe điện.

Trương vẫn ngỡ ngàng làm như chưa nhớ ra.

Hợp nhìn Thu :

— Á mà hôm ấy có cả cô Thu nữa cô Thu nhỉ. Cô ngủ gà ngủ gật trên xe điện mãi.

Trương cũng nhìn Thu và thấy vẻ mặt nàng trở nên lạnh nhạt. Chàng đoán là Thu đương khó chịu vì chàng không nhớ đến hôm đó; Thu khó chịu thì chắc chắn là Thu xưa nay vẫn yên trí chàng phải nhớ hôm đó.

Chàng mỉm cười, thăm hỏi Thu :

— Có đúng như thế không? Tôi phải nhớ nhưng tôi làm như không nhớ để trêu chơi đấy.

Trương thấy Thu hơi cau mày nhìn chàng khi chàng mỉm cười; chàng vui thì chàng được thấy Thu có vẻ giận dỗi. Thu ngoảnh lại nói với Hợp :

— Hôm nào nhỉ, em cũng chẳng nhớ nữa.

(Còn nữa)

NHẤT LINH

Kiểm tiền đẻ !
80 vạn đồng một năm

Xứ Bắc-kỳ mỗi năm phải mua của ngoại quốc gần 2 nghìn tấn quả, trị giá là 80 vạn đồng bạc. Muốn tẩy lợi số tiền ấy chỉ có cách độc quyền :

Giống cây ăn quả

(La culture des arbres fruitiers)

Tác giả Nguyễn Công-Huân, Bác-kỹ Tham-tá Nông-hình SẼ BIẾT cách giống tốt đủ các thứ cây để lấy quả mà bán.

Sách giấy 226 trang, có 112 hình ảnh. GIÁ 1p.20 (ở xa thêm 0p.30 cước)

BÁN TẠI : **LIBRAIRIE CENTRALE**

110 Rue du Pont en Bois - Hanoi

Prochainement : 60 Bd Borgals Desbordes, Hanoi

TÔI QUÁ ! luôn mấy kỳ báo tôi nói đến tờ Tin Mới cùng với những cái ngộ nghĩnh nó nhảy từ trang báo lên mắt tôi.

Tôi nói đến luôn là vì tôi thấy Tin Mới có những cái ngộ nghĩnh ấy luôn.

Tức khắc, người ta bảo tôi thù báo Tin Mới.

—Qua! cái anh chàng Lêta, không biết tức tôi gì mà cứ công kích Tin Mới thế?

Tôi bật cười.
Tôi chẳng thù ai và chẳng thù cái gì hết. Mà tôi cũng chẳng công kích nữa.

Tôi chỉ nói đến những cái ngộ nghĩnh kia để chế riễu.

Và khi chế riễu - thực vậy - tôi có một ý mong mỗi ngấn ngấn : tôi mong cho những điều bị tôi chế mất dần đi.

Thù ghét với công kích đấy à?
Gỡ m! nói làm gì những tiếng dữ dội thế!

Tôi xin hỏi các bạn câu này nhé.
Khi các bạn thấy một cậu bé quần áo lấm láp và đứng khóc sướt mướt, các bạn có hỏi cậu ta thế này không: «*En soi, d'après ce bruit de pluie et de parapluie, il pleut sûrement, et c'est pour ça que tu pleures, n'est-ce pas ?*»

Và nếu cậu bé ấy đáp: «*Thưa ngài, nhân lúc trời quang mây tạnh, gió xuân hinh hất thổi, tôi nhón nhờ chạ chơi trên phố rộng thành linh vấp ngã, khiến cho đau đớn da thịt và áo quần lấm láp lắm...*»

Nếu cậu bé trả lời như thế, chắc các bạn không nữa cười được. Có phải không?

Tôi cũng thế.
Tôi cũng buồn cười khi thấy người ta kiểu cách, khi thấy người ta đem tất cả những bước hoa văn vẽ của phép tu-từ để kể một câu chuyện cho một người bạn nghe.

Tôi bảo người ta rằng:
— Ê! cái nhà bác ấy rõ lời thôi!

Và tôi nói bóng nói gió để cho nhà bác ấy biết cái gần của bác ta và đứng gần nữa.

Chỉ có thế.

Và bây giờ tôi lại nói đến những cái gần khác: thiên hạ thực kiên tâm về sự gần.

Đây là một cái gần mà người ta gọi là chuyện vui cười.

Chuyện vui cười là thứ chuyện kể cho các bạn nghe để mà tự

TIN VĂN... VĂN của LÊTA

cười. Các bạn hãy nghe người ta kể nhé:

«*Ông L. đánh cái ô tô thổ tả lại mời ông M. và ông B. đi chơi một tua.*

Nhưng sau khi đi một lúc lâu ô tô dừng lại thì cả ông M. và ông B. cùng tắt thở.

Hoảng hốt ông L. cho mời đốc tờ lại khám nghiệm thì biết rằng cả hai ông đều chết về bệnh đau màng óc.

Té ra chỉ vì cái ô tô thổ tả của ông L. máy kêu ầm trời mà gây nên tai nạn.»

Chuyện kể xong rồi đấy. Kìa, các bạn cười đi!

Lại câu chuyện rất «*vui cười*» nữa.

Thầy — Anh Mão, sự học có lợi hay có hại?

Trò Mão — *Bà, con chỉ thấy mẹ con kều là... hại dầu, hại giấy má và hại bút mực.*

Thầy — !

Cái dấu hỏi (?) và dấu kêu (!) là hai dấu chấm hết của màn chuyện khôi hài đó.

Chúng nó tả sự ngạc nhiên và sự khó hiểu và cả sự thất vọng nữa.

Không đợi đến chúng ta mới thấy một câu chuyện nhạt.

Ông thầy giáo thấy trước mắt rồi.

Muốn kể chuyện vui cười, người ta phải có duyên. Phải trình bày câu chuyện theo một luận lý nghịch ngợm tinh ranh.

Thấy cái mũi của bà kia giống như một quả cà chua vì hình cũng như vì sắc, nếu ông nói: «*Bà kia có cái mũi trông như quả cà chua ấy!*» người để liah có thể cười được. Nhưng nếu ông nói: «*Ồ! quả cà chua kia mọc không phải chỗ!*» có lẽ cái ý vị khôi hài sẽ được thưởng thức kỹ càng hơn.

Thực là cả một nghệ thuật cợt nhả.

Nhưng nhiều nhà văn «*khôi hài*» không nghĩ thế. Họ cho cười không có gì khó: chỉ cần toét mõ và nhe răng. Bất cứ ai cũng viết vui cười. Rồi họ cười. Và chỉ có một mình họ cười: thiên hạ ầu sâu nào như trước.

Độc những trang trào phúng của một vài bạn đồng nghiệp, tôi thường phải nghĩ lung lăm. Cũng hiểu cái hài hước của các bạn trốn đầu mà kín đáo thế. Nó trốn sau một sự nhạt nhẽo phi thường.

Có một lối khôi-hài rất thông dụng trong mấy tờ báo gần đây. Đó là những dấu lờng lờ. Gọi nôm là ba dấu chấm (...)

Ba dấu chấm ấy được coi là tất cả bí-thuật của sự hài hước.

Nó là đoạn ngừng lại để dọn giọng trong một câu nói ngưng lại để cho người ta phải đợi, và để dọn chỗ

cho một lời nói hóm hỉnh vi bất ngờ.

Muốn cho một câu thành có duyên ư?

Không khó.

Viết câu ấy gần đến chữ sau rốt rồi chấm ba cái. Rồi viết nốt.

Thí dụ:

— *Thầy kỹ ấy sinh ra bất lương thật! Két chít vì thầy đánh bạc đã mất hết... tháng lương.*

— *Anh ăn trộm bị đánh chết vì chưa ăn cắp phục của nhà quan. Muốn lấy áo của quan nên phải vào... áo quan.*

Ba cái chấm lờng lờ còn cho ai được thấy nhều câu «*có duyên*» một cách quá lạ hơn:

Một chị mất gà nòi ở chợ chửi hàng quơ, anh hàng phở gần đấy động lòng liền bị chị ta lời lóa cằm.

Tác giả kể câu chuyện đó kết luận:

— *Thế là anh hàng phở cũng bị tình nghi... ăn cắp gà.*

Thấy một chiếc xe hơi trông hay hay, một bác nhà quê đứng lại để nhìn rồi bác ta thấy trong ô tô có một áo áo dạ trông cũng nên nên. Lúc đó ba cái chấm đem sự khôi-hài đi đến cho câu chuyện, vì tác giả viết:

Lạc (èa bác nhà quê) bèn cầm xe n rồi thổi nhiên Lỵc dân... lo lắng.

Ba chấm còn rắc hạt giống khôi-hài xuống nhều câu nữa:

— *Sợ quan ngài mất áo mặc, mà địa vị mình không phải người sắp phở hay người gác, Lạc lên cầm áo giữ hộ cho... chắc.*

Lạc có nghề dấu đã quàng vào cổ cái ách giữa đường, vì lý trường bất va như một tên... cấp.

Văn văn...

Chẳng hiểu tác giả thấy đặc sích làm.

Còn chúng ta (đây tôi bắt trước lối dùng ba chấm) thì chúng ta thấy chẳng... đặc sích tí nào.

Ba chấm ấy chỉ là... ba chấm thôi.

Và câu pha trò nhạt vẫn là... câu pha trò... nhạt!

Ngoài lối dùng ba chấm, nhà văn khôi-hài còn một lối nữa là kêu ầm lên.

Ông Bút Sắt ở Hanoi Tân Văn vừa rời vừa khách cười vừa hóm hỉnh gọi lên những tên ông cho là rất ranh mãnh.

Ông Bút Sắt đọc một chuyện người chết sống lại. Đó là một người đàn bà tự tử, người nhà đem chôn vội, và được một người yêu đào mộ đem lên để ôm ấp, và sống lại dần trong những tiếng hú hồn của người yêu.

Ông Bút Sắt hoảng lên cũng rú:

— *Mền ơi! Ông Cấm-khê ở người chết sống lại!*

Rồi Bút Sắt cười gằn, rồi Bút Sắt cười chua, rồi Bút Sắt cười mỉa:

— *Thật hay hơn đấy hử ông...*

Thật à?... ô! tài nhĩ! Ông Cấm-khê tài quá nhỉ...
Chịu thây!

Ông Bút sắt cũng gỏi dùng ba chấm để mỉa thiên hạ. Ông r.êu một câu văn mà ông không muốn hiểu. Câu văn ấy thế này:

— *Đứng thiêng lêng cao cả! Hoàng hôn đã xuống rồi! Nhưng tôi, tôi chỉ một câu ngây, một khấn khứa thôi!*

Ông r.êu thế này:

«*Ồ! lại lối văn Trương Tửu nữa kìa đấy: một câu ngây, một khấn khứa!*»

Nhưng ông Bút sắt làm r.ồi! «*một câu ngây*» và «*một khấn khứa*» đấy, có phải bắt chước «*lối văn Trương Tửu*» để nói một sự cầu nguyện và một sự khấn khứa [đầu.

Không!

Tiếng «*một*» trong văn annam còn có nghĩa là: «*chuyên một lòng*», hoặc: «*chỉ có một việc*». Ở câu văn trên kia, tác giả dùng tiếng «*một*» theo nghĩa như thế đấy.

Ông Bút Sắt chế riễu oan người ta qua. Nhất là khi ông chế riễu bằng những lời hóm hỉnh ngắt đứt bởi những dấu chấm lờng lờ. Ông riễu rồi ông lại phào:

«*Xin đừng ai là n «*văn chương*» lối ông Vạn Nghi trên kia nữa, cho chúng sinh đỡ khổ (ba chấm).*»

Tội nghiệp cho ông Vạn Nghi.

Và... tội nghiệp cho ông Bút Sắt.

Ở chỗ khác, ông Bút Sắt lại kêu lớn. Ông kêu để bề mười một câu quê của một tờ báo phụ nữ: *luân báo Đán Bà Mười* một câu ấy quê thực. Ông Bút Sắt trích câu quê thứ mười một rồi phê:

Ông poong phi nan! (tiếng tây khôi hài của Bút Sắt).

*11 của «*nếu*...» rồi hạ xuống một cái dấu chấm hết, thì có chết người ta không?*

Gề su ma! lay chửa tôi! Đán Bà dù lên hai rồi mà viết quốc ngữ chưa gọn nghĩa.

Gề su ma! Khi để chế riễu thì ông Bút Sắt có biết hạng người nào bay kêu câu ấy lên không?

Tội nghiệp cho lối khôi hài của Bút Sắt.

Lêta

DOCTEUR
NG. - MANH - THAN
CLINIQUE ET MATERNITÉ
CABINET MÉDICAL
19-21 Avenue du Grand Bocodda
Téléphone : 830

Médecine générale et infantile
Dermato - vénéréologie
Rayons X - Rayons U.-V et I.-R
Diathermie - Ondes Courtes
Courants Galvano - Paradiques

CONSULTATIONS
Matin : 8h. à 11h.
Soir : 3h. à 6h.

LUTHART
DUONG THIEU TUOC
57
RUE DU CHANVRE
HANOI

DUYNG TIENG
KÊU
ĐẸP
BẸN

MANDOLINE/
ACCE/OIRE/ DE
LUTHERIE

CÓ CỨNG MỠI ĐỪNG ĐÁU GIÓ

Thừa thừa ầu

NHƯ ta đã rõ, đã sinh ra làm con thì phải có mẹ có cha, không có cũng phải có đi tìm để mà nương tựa.

Vì có phải chỉ khóc mấy tiếng chào đời là xong chuyện. đâu ? nếu thế thì ai chẳng có thể làm người được. Còn phải lớn dần lên, đòi bú, đòi ăn, đòi chơi, tập làm người lớn nữa. Việc này không lấy gì làm khó lắm, vì làm trò của người có tiếng là lớn, không khác gì trò trẻ cá, nhưng người ta lấy nê đó mà bắt nê bắt lết trẻ con chơi. Người đã lớn đâu ra rồi, tự phụ là người lớn, và vì cái lẽ cao siêu ấy, nhất định bắt con trẻ phục tùng mình mới xứng. Sự tự phụ ấy có một kết quả, là con trẻ ở nước nào cũng

con bằng mọi cách: đánh hay giết cũng được, cho đến lúc các ông nhắm mắt.

Còn lúc sinh thời cha mẹ, thì các con vẫn chỉ là vị thành đinh không có của cải riêng, không có ý nghĩ riêng, nhất nhất nghe lời cha mẹ dạy, dần đến lúc râu tóc bạc phơ như ông Lão-lử hay đầu tai trí như ông Không-minh cũng vậy.

Ngày nay

Bây giờ người ta không nghĩ thế nữa. Luật pháp đã thay đổi như lòng người và ai nấy đều trông thấy rõ ràng nếu làm con mà đến lúc râu tóc bạc long, chân tay run lay bầy rồi mà vẫn còn là vị thành đinh thì cũng hơi quá một tí.

Vì thế nên cái quyền lớn của cha mẹ ngày xưa nó đã đẹp, đã

phép ở riêng và lúc đó thì của cải của người con, luật cho là người con đã kiếm được và có quyền dùng.

Và « trai gái đến 21 tuổi là trưởng thành »

Nghĩa là luật annam đã chịu ảnh hưởng của luật nước Pháp, và từ ấy trở đi, một ông già bố 90 tuổi không có thể nọc ông già con 60 ra mà đánh đòn như đứa trẻ lên mười được nữa.

Quyền cha mẹ và quyền con

Ngày xưa, xem như vậy chỉ có bố mẹ là có quyền. Nhưng đời nay, người ta còn nghĩ đến quyền của con cái chút đỉnh nữa.

Cha mẹ phải nuôi, phải dạy dỗ, phải cho con đi học, phải trông nom con, ít ra đó là những quyền cần phải có của con cái. Nhưng theo luật hiện hành thì quyền ấy cũng hơi viên vông một chút. Vì cha mẹ có nuôi dúi và chẳng dạy dỗ, chẳng trông nom và chẳng cho đi học, thì con cũng đành ăn dúi và ngu dốt chứ biết làm thế nào.

Nhưng quyền của cha mẹ thì rõ rệt lắm. Nào quyền giữ gìn con. Nào quyền trừng trị con.

Quyền giữ gìn con là quyền bắt con ở cùng nhà với mình. Con nhất đán trốn đi chơi xa, cha mẹ có quyền bắt về cho bằng được. Còn giao thiệp với ai, cha mẹ có quyền ngăn cấm; sách đọc của con, cha mẹ có quyền lựa chọn; thư từ của con, cha mẹ có quyền mở bóc ra xem. Nhưng quyền này ở bên ta nhiều ông cha dùng một cách sơ sai quá. Con trai 15 16 tuổi thường chạm trán cha ở nhà cô dậu, và nhiều cô con gái mới dậy thì đưa thư cho trai ngay dưới mũi bố, mà ông bố còn bận tởm hay hú hí với hầu non quên mất cả quyền của mình đi. Quyền, nhưng cũng là bổn phận. Con lớn lên làm trí mớ mang thế nào, cha mẹ phải chịu trách nhiệm.

Nhưng đôi khi gặp người con cứng đầu cứng cổ quá. Lúc đó,

quyền của cha mẹ cũng khá to, tuy không bằng ngày xưa. Ngày xưa thì cha mẹ tha hồ mà tự do roi vọt giam cầm hay đem giết đi nữa. Quyền trừng trị lớn lao ấy mất dần. Bây giờ cha mẹ vẫn có quyền rớt con lại một chỗ và đánh nhẹ con một vài cái, vì có thể yêu cho roi cho vọt được lắm. Nhưng nếu yêu quá, yêu đến nỗi đánh con thâm tím cả mình mẩy hay giam con đến hàng tháng thì không được: cha mẹ sẽ phạm lỗi đối với pháp luật.

Không những cha mẹ có quyền rớt con một chỗ, mà cha mẹ còn có thể giam con vào nhà tù nữa. Muốn giam không có gì khó; chỉ có việc gửi đơn lên ông chánh án tòa đệ nhị cấp hay tòa án tây nếu ở nhượng địa. Ông chánh án sẽ gọi ông cha ra hỏi, khuyên

giải rồi tuyên án: con dưới 16 tuổi thì có thể giam được một tháng, và quá 16 tuổi thì có thể giam đến 6 tháng. Cha mẹ cố nhiên là lúc nào cũng có thể xin bớt hạn giam đi, và phải chịu tiền con ăn uống. Tuy nhiên, ông chánh án có thể tùy trường hợp mà từ chối được: thí dụ như tạng đứa trẻ yếu quá không chịu được sự giam cầm. Hay thí dụ như mẹ đứa trẻ đã chết, nó ở với cha và gì ghê: ở đây, người ta có thể ngờ bà di ghê đã thủ thi xui chông ác với con, và lòng thương con chông của di ghê thì ai cũng biết là không phong phú cho lắm.

Tường-Vân

vậy, đều bị coi là vị thành niên, đã chưa đủ tư cách đứng một mình, và phải ở dưới quyền những người lớn tuổi, dần những người ấy ngày dài hơn trẻ thơ nhiều cũng vậy.

Ngày xưa.

Ở nước ta ngày xưa thì trẻ con không đến nỗi bị xử ức như thế. Trẻ con với người lớn thường là bình đẳng hơn. Bình đẳng ở chỗ người lớn cũng như trẻ con, hề là con cái, đều phải ở dưới quyền cha mẹ, cho đến lúc cha mẹ chết mới thôi.

Đó là kết quả của chữ « hiếu » của ông Bành-tổ truyền cho ông Không-lử và ông Không-lử truyền cho các dân tộc ở Á đông. Ông cha vừa là một vị quan tòa, vừa là một vị giáo trưởng trong cái tôn giáo của gia đình, sự thờ phụng tổ tiên. Và vì thế con cái, lúc còn sinh thời cha mẹ, phải nghe theo lời cha mẹ, nhắm mắt mà theo, không được phân biệt phải trái, công hay bất công gì cả. Đó kể cũng là một điều giản tiện... cho người làm cha mẹ.

Được một điều là về đời thái cổ, dân tộc Hy-lạp, La-mã ở tây phương cũng đồng ý với cụ Không và nhất định bắt các ông cha có quyền che chở và dạy dỗ

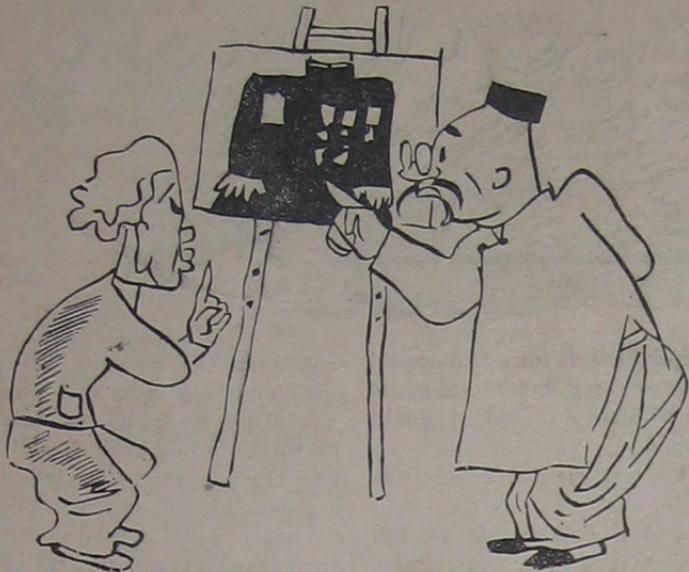

« siu » đi ít nhiều. Luật hộ Annam tuy còn nói rằng: « Con và cháu sống trong nhà cha mẹ hay ông bà đều ở dưới quyền những người này. Đã là con thì ở tuổi nào cũng vậy, phải vâng lời và kính trọng cha mẹ, không thể kiện cha mẹ và phải xin phép cha mẹ mới đi ở riêng được. Con ở dưới quyền cha mẹ lúc nào cha mẹ còn sống, không thể có của riêng tây... »

Nhưng đó chỉ là luật dọa đó thôi. Và cốt vớt lại những tục lệ đời xưa đời xưa về nguyên tắc. Thực ra, luật đã nghĩ đến sự thay đổi cần phải có và nói thêm rằng: «... trừ ra khi nào cha mẹ cho

KHAN GIẤY

của TÔ TỬ

Xét lại

Khách hàng. — Ông gọi thế này là bức truyền thần cụ tôi?
Họa-sĩ. — Xin ngài xét lại: giấy độ này khan quá!

Đào đầu ra

— Cái nì không có hào lễ thì đưa bạc giấy người ta trả lại!
— Ồ! Giấy còn khon tăng mấy nưoi xu hào! Đào đầu ra nà hởi?

Tiết kiệm
Lý-Toét. — Tôi đã ký vào văn tự nhận vay của ông rồi, bây giờ ông cho xin văn tự tôi mang về! Mặt sau văn tự chưa viết đến. Tôi còn dùng được.

Lãng mạn

Thơ rằng: «... Em đã cần đầu ngón tay lấy màu viết cho anh vào cái mũ soa của em. Anh xem xong giặt nó đi rồi gửi lại để em viết thư khác. Nhưng anh có giặt nó thì giặt bằng nước mắt nhé!...»

Lo lắng

Thỏ công bàn nhau. — Giấy cứ khan mãi thế này, nhân gian họ đến thời không cùng tụi mình áo dài nữa. May lắm được cái áo cảnh! Quần chớ có nguy quá!

Việc quan trọng

Chủ nhiệm. — Từ giờ, tờ báo chỉ có chỗ đăng những tin quan trọng thôi! Thị-Dữ chet 6-tô gây một chân một tay: không đăng! Gây hai chân, hai tay: đăng!

CHÚNG ẤY...

TRUYỆN RẤT NGẮN

của

CÔ THANH NHẬN

Ở NHÀ tôi đều bảo tôi là đần rồ, ngu dại; cả nhà đều cho tôi là gái mất nết. Mà tôi dường như tiếc đã sinh ra tôi, anh tôi không nói đến tôi và nếu có ai hỏi thăm tôi, mấy chị tôi đều đánh trống lảng. Mà có gì đâu! Ở nhà tôi trách tôi yêu được người khác giống. Không phải thương thầm yêu luyến gì mà tôi phải xấu hổ. « Người ta » có tôi nhà hầu chuyện vợ, mà tôi, có đem đủ lễ vật để được đăng hoàng cưới tôi làm vợ.

Tất nhiên chính tôi làm thông ngôn giữa mẹ và chú rể mai sau vì cả nhà chỉ có tôi là biết nghe và biết nói tiếng của người lạ giống ấy. Tôi đã lựa tiếng để dịch ra cho mà tôi biết cái ý muốn ngỏ

ngĩnh của « người ta ». Ở buồng bên cạnh, mấy chị tôi cười sặc sụa. Mà có gì đáng buồn cười cho bằng khi nghe tôi cung kính thưa lại với mẹ: « Thưa má, ông này đến xin phép má được cưới con làm vợ... » Mấy tiếng sau tôi cố nói thục nhỏ, nhưng lúc ấy sao mà tôi lại tỏ tại quá. Cả mấy chị nữa Tôi nghe nóng cả mặt. Phải chi tôi có phép thiêng hay độn thổ.

Má tôi mở mắt to trừng tôi: « Sao được! con tôi Annam, tôi gả cho Annam, không được thì thôi, đời nào đi làm chuyện đổi phong áy. Đời nào! mặt mũi nào.. » Má tôi rói nhiều lắm. Đến chừng « người ta » hỏi tôi xen me nói gì, tôi bảo: « má tôi nói để suy nghĩ ». Người ấy lấy làm lạ rằng chỉ nói có bao nhiêu đó, tiếng annam ta lại phí cả một khắc đồng hồ.

Lúc người ta ra về và để lễ vật lại (ba chai rượu nho và một cái hộp nhỏ đựng một món đồ trang sức), má tôi có ý gắt: « Đem đồ ra xe trả lại cho nó. Tao không có thêm đâu! » Con sai bụng đi, nhưng đến sân tôi bảo nhỏ nó đem xuống nhà bếp nấu đồ cho tôi. Tôi không muốn làm buồn lòng « người ta ».

Tôi đưa ông « khách quý » ra xe. Ông cầm lấy tay tôi và bảo: « Bà còn suy nghĩ, nhưng có thì sao? Xem chừng không ai nom theo tôi, tôi lấy cả tình tứ để vào một nụ cười: « Tôi thì tôi đã suy nghĩ rồi, và nếu tôi được tự quyền... »

Tôi không tiếc đã nói ra câu ấy vì tất cả sự sung sướng đều lộ ra trên khuôn mặt rất dễ yêu. Xe chạy, kẻ ngó lại, kẻ trông theo. Kẻ trông theo là tôi vì tôi không dám vô đề bầu chuyện với mẹ. Nhưng không sớm thì muộn..

« Mày biết nó hỏi nào? Chà, tôi mặt dữ! Tao có để đâu cho mày

ăn học nhiều để mày làm xấu làm hồ tao. Thà đem mày thả xuống sông cho sâu cuối hơn là đưa mày về đó. Có muốn làm thì theo nó đi, chứ đừng trông tao gả bán... Mà

là đồ. Còn sự đời đem tôi nuôi sấu, ôi thú thật có hơi lo; nhưng tôi liếc lợi gối và sông Đống-Nai không phải chặt nhúng sấu. Không nhè mẹ lại đem mình sang Phai châu « Có theo nó thì theo » Sao mà tôi lại xu! tôi chuyện ấy được. Không phải thế xấu hơn sao? Xấu cho ở nhà, chứ tôi thì tôi lo gì..

mày sợ gì tao mà hồng phép với tác... »

Muốn ra điệu một cô gái nết na, nhẽ ra thì tôi phải khóc thiết tha và sụt sùi kể với mẹ: « Lỗi đâu ở con, con chỉ xin vâng lời mẹ. » Nhưng đáng thế nào tôi cũng không khóc được. Lại nữa là tôi không chút buồn hay khổ sở vì mấy lời la hét của mẹ. Tôi nghĩ: sao mà xấu hổ, người nào như người ấy sao lại phân biệt màu da, người ta tử tế

Cả một tháng qua, không bữa nào là tôi không phải mẹ tôi dạy nghiêm, hai chị tôi chế nhạo. Tôi được lên chức: « bà đó », « họ », « người ta », không ai nói tôi tên, cho đến anh cả tôi cũng thế. Tôi thì một mực làm thinh, một là vì trả lời càng bị rầy vò, hai là vì tôi là con gái út của mẹ nên không có quyền gắt gỏng với ai.

Vì công việc bận rộn nên « người ấy » đã hai lần viết thư cho mẹ, cầu khẩn mẹ liệu dùm. Thư ấy tôi đã đọc và đã trả lời rằng đợi ít lâu nữa.

Phải, đợi, Đợi chừng nào mẹ tôi quên rằng còn có tôi! Có gái út của má xưa kia ở trong nhà. Chừng nào má tôi thật không cần đến tình thương của tôi nữa. Đợi chừng nào sự bỏ nhà của tôi sẽ còn làm đau đũa cho chỉ một mình tôi, chừng ấy...

Thanh-Nhận

ĐÔI XẾP - Thành phố tập phòng thủ, vậy anh ra đây làm gì?
KÊ TRỘM - Tôi cũng phòng thủ.
-??
- Phòng thủ những cái gì nếu có thể thủ được

THU RỪNG

Bông đang buồn bã không gian,
Mây bay lững thấp giăng màn ám u.
Nai cao gót lẩn trong mù
Xuống rừng nẻo thuộc nhìn thu mới về.
Sắc trời trôi nhạt dưới khe;
Chìm đi, lá rụng, cánh nghe lạnh lùng.
Sầu thu lên vút, song song
Với cây hieu quạnh, với lòng quạnh hiu.
Non xanh ngáy cả buồn chiều,
Nhân gian e cũng tiêu điều dưới kia.

Huy-Cận

ĐÃ CÓ BÁN :

ĐỤC NƯỚC BÉO CÒ

Truyện một tấn trò ghen-tuông rất gay-gắt và thâm hiểm giữa hai chị em ruột cùng lấy một chồng
Tiểu-thuyết của

TRƯƠNG - TUU

Giá 0p.20 - cước 0p.06

MINH - PHƯƠNG XUẤT - BẢN

Tổng phát hành: Bắc-kỳ

LIBRAIRIE CENTRALE 69, Bd Bergs Desbordes - Hanoi

CÁC NGÀI MUỐN DÙNG :

CHEMISSETTE

MAILLOT DE BAIN

PULL'OVER LAINE

Xin tìm cho được áo có dấu hiệu

Cécé

Vì áo đó hoàn toàn đẹp và dùng được rất lâu.

N. N. nói chuyện

(Tiếp theo trang 7)

2.) Một người đàn bà khi làm phép cưới ở làng có quyền đem ra trước tòa án tây để xin ly dị người chồng không?

— Có quyền lắm chứ. Nhưng phải có giấy chứng nhận của thầy thuốc là mình bị đánh đập và có người làm chứng rằng chính chồng mình đánh đập mới có thể ly dị được.

— Nếu cả hai vợ chồng ở tại nước ngoài Pháp như Tourane chẳng hạn, thì tòa án tây cũng có quyền xử việc ly dị của hai người.

Bình nguyên Quán, Hanoi. — Người đàn bà góa có 1 con gái (18 tuổi và mấy con gái đã thành niên) khi bán ruộng nương hay chia gia tài cho con cái có cần họ mạc chứng kiến không?

— Đàn bà góa chỉ có thể bán ruộng nương của riêng mình được thôi. Nếu là ruộng của chồng hay ruộng mua chung với chồng, thì cần có hội đồng gia tộc cho phép mới được.

Còn chia gia tài cho con cái, thì đàn bà góa có quyền ấy và có thể trong lúc chia, giữ lại cho mình phần dưỡng lão.

Ngô ngọc Bích, Thái-bình. — 1.) Lấy chồng hơn mười năm đã có con. Bị chồng tính phụ-uy làm đơn xin pháp luật can thiệp lại bị chồng xin ly dị nếu tôi ở chồng thì vợ có quyền xin chia lương không? Nếu chồng xin từ chức có thiệt hại đến quyền lợi của vợ không?

— Nếu lỗi ở người chồng, thì người vợ có quyền xin chia lương lắm. Nhưng phải có chứng cứ rõ ràng là lỗi ở người chồng (xem điều 119 dân luật Bắc-kỳ) mới được. Tòa sẽ chiếu theo tình cảnh gia đình người chồng mà bắt chồng cấp cho một số tiền. Số tiền ấy không nhất định; nếu chồng mất chức việc chẳng hạn, thì người chồng có thể đem việc ra tòa kêu lại; tòa sẽ xét định lại số tiền cấp dưỡng cho vợ con.

2.) Trẻ tuổi, đi làm công nhật ở công sở, muốn tình nguyện đi lính sang Pháp giúp mầu quốc có được không? Khi ra lính rồi vợ con có được tiền phụ cấp để sinh sống không, và khi mãn lính về có được làm như cũ không? Có quyền lợi gì hơn trước không?

— Sao lại không được? Miễn là có đủ sức khỏe để làm lính. Vợ con sẽ có tiền phụ cấp để sinh sống, và lúc mãn lính về vẫn có thể giữ được chức cũ. Muốn biết rõ thêm quyền lợi, và nếu nhất định đi lính, thì nên viết thư hỏi sở mộ lính.

Pha Sĩêng, Hanoi. — Trại 14, 15 tuổi mắc bệnh mộng, di tinh, liệu có thể chữa khỏi được không? Bằng cách gì hoặc thuốc gì?

— Tập thể dục. Đừng nghĩ nhầm nhảm mà muốn được thể cần tập thể dục. Sẽ khỏi.

Trả lời chung nhiều người hỏi:

— CjO đề trên phong bì (M. X cjo M Y...) là hai chữ anh viết tắt « care of » tức cũng như chữ Pháp : aux bons soins de... Nghĩa là nhờ ông Y làm ơn trao thư cho ông X.

Có B. N. T. Hòa. — Một người, tôi chưa hề gặp mặt, đến hỏi tôi làm vợ. Thấy mẹ tôi không bằng lòng. Song tôi vì quá nghe lời dụ dỗ, tán tỉnh của mối lái nên tôi nhận lời. Nhưng dần tới càng thấy chán ghét người ấy và tôi chắc rằng tôi không thể nào kết duyên cùng người ấy. Đã có lần tôi nói thẳng cho người ấy biết song họ nhất định theo tôi. Vậy tôi phải làm thế nào để người ấy đi theo tôi nữa? (Cha mẹ người ấy vẫn đem đủ lễ đến nhà tôi, và đã hơn hai năm rồi).

— Kể thì chẳng cần nói gì cũng được. Nhưng mình cứ nhả nhặn, chẳng thiết gì. Là nói với cha mẹ viết cho cha mẹ anh chàng kia một bức thư từ ta, trong đó có kèm một bức thư của cô. Như thế người ta sẽ hiểu.

Có Jacqueline, Q. N. — 1.) Tôi yêu một người. Người ấy cũng yêu tôi. Mà người ấy thì đi phỉu lưa. Vì sanh kế. Chúng tôi thường gửi thư cho nhau. Nhưng nay tôi đã biết người ấy đã có vợ trước khi gặp tôi. Mà tôi vẫn yêu người ấy. Vậy nên tình cách nào?

— Tình cách nèo cũng không ổn thỏa được. Thế nèo cô cũng phải chịu một hai điều thiệt thòi. Vẫn cứ yêu người ấy như xưa nếu không thể đừng được. Tình yêu của người ấy đổi với cô cũng nản trong khi cô chưa biết người ấy có vợ, tất cũng có thể vẫn nòng nản như thế kể từ nay về sau. Nếu không chịu được mối tình chia sẻ thì chỉ còn cách quên nhau đi, hy sinh tình yêu để giữ lòng tự ái khỏi bị thương tổn. Rất lại bao giờ cũng phải hy sinh một cái gì.

Sách, Báo mới

— *Khôe Cười* (tuần báo hài hước) mỗi số giá 0p.05. Báo quán : 325 Route Provinciale N. 15 ở Gia-định.

— *Phụ-thợ tình địa chí của Phạm-xuân-Đệ*, giá 0p45.

MUỐM DỪNG

GỖ NGHỆ

nên hỏi:

Dinh V.-Tuong

BEN-THUY

Tel. 14

(près de Vinh)

TIN TRONG TUAN LE

(Tiếp theo trang 6)

Một lớp dạy chữa các bệnh răng sẽ mở tại trường Đại học Hanoi. Muốn vào học lớp này phải có một trong các thứ bằng cấp sau đây: Tiến-sĩ luật, Tiến-sĩ văn chương, Tiến sĩ khoa học, Thạc-sĩ, Tú-tài, Cao-đẳng tây.

Một trường học nghề sẽ lập ở Sơn-tây để dạy nghề cho con những thợ thuyền người bản xứ. Trường có thể nhận được chừng 200 học sinh, và có

Thành phố Hanoi đã lập thêm 14 bếp cảnh sát mới ở khắp 8 bộ, để tăng thêm lực lượng phòng giữ sự trị an cho dân. Cả 14 bếp mới đã mở cửa làm việc.

Cuốn phim nói thứ nhất của người Nam « Trọn với tình » sẽ bắt đầu chiếu ở Saigon vào cuối tháng Mars này. Cuốn phim này do toàn người Nam đóng (trò, quay phim và thu thanh, và do người Nam sản xuất ở Saigon.

Hai ngày Chợ-Phiên

6 và 7 avril 1940 tổ-chức ở nhà Xéc Vệt-Nom tỉnh Hải-Dương giúp quỹ hội Bắc-Ái Chiến tranh

Sẽ có nhiều trò vui như: Múa Tú-Linh, trò Quỷ-Thuật, Múa Xóc, Khiêu-Vũ, đánh Ping Pong, thi trẻ em ăn mặc nghệ-nghĩnh, Thi sắc đẹp, thi xe đạp phụ nữ, chơi gà, cá ngựa, quay số, càn cá cạ, ném dĩa, quỉ thuật, bắt ổ dằm, tổ tôm diêm và các gian hàng như hàng cơm, hàng nước và bánh trái. v. v. Ban tổ chức lại cáo

KIỆN TRÚC SỰ TỬ-NGHỆ

Đã tiếp khách tại phòng giấy N. 21 bis Jean Soler Hanoi. Tel. N. 12 - 23.

Trước khi xây dựng bất cứ gì các ngài đều nên đến, bao giờ cũng được vửa ý.

"Croyez - moi ce nouvel aliment pour la peau SUPPRIME LES RIDES"

Son effet sur ma peau fut presque magique. En deux ou trois semaines, je jure 10 ans plus jeune. L'aliment Tokalon Rose — à ce que m'a dit un Spécialiste — contient du Biocel, surprenante découverte du Dr. Stejskal, Professeur à l'Université de Vienne. Le Biocel est tiré de la peau de jeunes animaux soigneusement sélectionnés — c'est un extrait précieux, tout semblable aux riches éléments d'une peau humaine jeune et saine. Appliquez la Crème Tokalon — Biocel — Abonnement pour la Peau, chaque soir avant de vous coucher. Elle nourrit et rejunit la peau pendant le sommeil. Le matin, mettez de la Crème Tokalon, Aliment pour la Peau, Coueur Blanche (non grasse), pour rendre la peau fraîche, claire et douce comme velours. D'heureux résultats sont garantis avec les Crèmes Tokalon, Aliment pour la Peau, sinon l'argent est remboursé.

Agents: F. MARON A. ROCHAT & Co 45. Bd. Gambetta — Hanoi

Các bạn chờ ngại đợi chờ năm ba xu...

Hãy mua BRILLANTINE CÉ CÉ

Mỡ chải xẽ được vừa ý

It nó có các tính chất đặc biệt sau đây:

Chải không rụng tóc

Không sinh gầu

Mùi thơm rất lịch sự

Chú bán khắp các cửa hàng tạp hóa lớn trong ba kỳ

— Mặt thế kia mà sỡ đem bệnh về đồ cho vợ!

— Lại ngay VÕ - VÂN - VÂN mua BÀ ĐÀ SƠN QUẢN về cho tôi [uống, không thì phen này lia nhau thì lia.

**MỘT CUỐN SÁCH
RẤT CẦN ÍCH ! !**

Ấy là cuốn « Dars les forêts et dans les rizières » của ông NGUYỄN-TIẾN-LĂNG, một văn, học giả rất nổi tiếng. Đọc nó, ta thấy mình như được du ngoạn khắp nước, từ thôn quê, đồng áng đến núi rừng hoang rậm. Những học sinh và những người muốn luyện viết Pháp văn có thể lấy cuốn này làm kiểu mẫu. Giá có 0p.90, thêm 0p.10 cước, gửi về

HƯƠNG-SƠN
97, Hàng Bông, Hanoi

**Phòng-tích và Phạm-phòng
hay là đau dạ dày**

THUỐC HAY NỔI TIẾNG KHẮP ĐÔNG-DƯƠNG
GIẤY KHEN RẤT NHIỀU, CẢM ƠN THẬT LẮM.

Khi đầy hơi, khi tức ngực, chướng cơm, không biết đói, ăn chậm tiêu, bụng vô bình bịch. Khi ăn uống rồi thì hay ợ (ợ hơi hoặc ợ chua). Thường khi tức bụng khó chịu, khi đau bụng nổi bèo, khi đau lưng, đau ran trên vai. Người thường ngao ngán và mỏi mệt, buồn bã chán tay, bị lác nấm sắc da vàng da bụng đầy. Còn nhiều chứng không kể xiết. Một liều thấy dễ chịu hoặc khỏi ngay. Liều một bữa uống 0p.25. Liều hai bữa uống 0p.45.

VŨ-ĐÌNH-TÂN, An tứ Kim tiền năm 1926 178 bis Lacbtray, Haiphong
Đại-ly phát-hành toàn tỉnh Hanoi: AN-HÀ, 13 Hàng Mã (Culture) Hanoi
Đại-ly phát-hành khắp Đông-dương: NAM-TÂN, 100 phố Bonnal, Haiphong
Cơ-ảnh 100 đại-ly khắp Hanoi và khắp các tỉnh Trung, Nam, Bắc-kỳ, Cao-miền và Lào có treo cái biển trên.

VŨ-ĐỨC-DIÊN
và
NGUYỄN-VĂN-NGHI
KIẾN TRÚC SƯ

8 PLACE NÉGRIER
● HANOI — Tél. 77 ●

C'est écrit :

Tôt ou tard vous achèterez des chemises à col BALEINÉ et TRUBÉNISÉ chez votre chemisier spécialiste

THUẬN THÀNH LONG
15, Rue du Riz — Hanoi
Agent à Namdinh :
BAZAR AU BON MARCHÉ
140-142, Paul Bert — Namdinh

CHEMISETTES — MAILLOT DE BAIN...

Các Ngài sành đều thích dùng vì ĐẸP và BỀN

Bán buôn tại hãng chính

PHÚC - LAI

87, Route de Huế — Hanoi

TEL. 974

CHỈ GIỮM

Ai mắc bệnh lao

Bệnh ho lao, ho ra máu, ho khốc khốc, ho có đờm trắng, xanh vàng, hôi thối, bệnh nhơn có khi bị bệnh nóng lạnh, mà đã điều trị thuốc Tây, Nam không dứt, nên uống thuốc gia truyền của cụ Trịch hải Long (nội tổ ông đũa học hào). Thuốc đã cứu mạng muôn ngàn người. Có 2 thể (thứ 5p. và thứ 3p.50. Ở xa mua thuốc gửi mandat cho ông :

TRỊNH-VĂN-HÀO, Directeur Ecole Villa n. 110 rue Vassoigne Tândinh, Saigon

DOCTEUR
Cao Xuân-Câm

de la Faculté de Paris
Ancien Médecin Chargé de
l'Institut antivenérien de Huế
Chữa đủ mọi bệnh, Chuyên-trị
Nội-thương và bệnh Hoa-liểu.

Khám bệnh tại :
153, Henri d'Orléans — HANOI
(Phố Cửa Đông, cạnh
hội Hợp-Thiện)

Có phòng dưỡng bệnh.
Sách « NÓI CHUYỆN MÙI CON »
bán tại hiệu Thuận-Kỷ, 98, Hàng-
Gai (Rue de Chanore).
Giá 0p.35 một quyển.

Hạnh-phúc gia-đình

Nhân các bà tới kỳ ở cũ !

Muốn tốt tươi nên giữ màu da !

HOA-KỲ RƯỢU CHỒI nên xoa !

Dung-nhan lại thấy đậm-dà hơn xưa !

Vừa giãn huyết, lại vừa răn cốt !

Vẻ đoan-trang đẹp tốt như không !

Ngày xuân càng được sắc hồng !

Càng tươi màu thắm, càng nồng tâm yếu !

Giới-thiệu bạn gái.

Đào-Thị HỒNG-LOAN

AN-THÁI

Grand fabrique de
Pousse-Pousse

Gấp khi gió kếp mưa đơn,
Dùng xe AN-THÁI chãng cơn
cô gì

Có bán đủ cả : **VẢI, SÁM, LỚP**
và đồ phụ-tùng xe-tay
N° 2, Rue Nguyễn Trọng-Hiệp
Hanoi

CHERCHEZ-VOUS...

un Fournisseur en gros de Tricots et de

CHEMISETTES

qui vous donnera livraison rapide de vos
commandes les plus importantes ?

Adressez-vous à la

Manufacture CU GIOANH

68 - 70, RUE DES ÉVENTAILS, HANOI — TÉL. 525

Kính và bút máy

KÍNH : Các thứ kính dưỡng mục cận, viễn đủ các số.
Có hộp 200 mặt kính để thử trước khi mua, không
lo ngại số cao thấp hại cho con mắt.

BÚT MÁY : Ngòi verre : Kaolo, Olympic, B anzy Poure. Ngòi
vàng : Wattermau, Parker, Focr, Everssharp

CÁC THỨ BÚT MÁY KÈ TIỀN TỪ 2p.20 ĐẾN 38p.85

CÓ MÁY : Có máy điện khắc tên vào bút máy để làm kỷ niệm,
không lo mất, lẫn với bút của người khác.

Nếu làm quà cho ai, mà khắc tên người bạn vào
thì không gì nhã và quý bằng.

MAI-LINH N° 60-62, Phố Cầu Đất — HAIPHONG
Téléphone N° 332

Xem bệnh không mất tiền

Ở phố Hàng Bông số nhà 81, nhà trong có ông lang Quất
hiên **VŨ-DUY-THIỆN** theo lối tổ truyền không có mở cửa hàng
lòe loẹt chỉ chăm nghiên cứu sách thuốc, chữa cả nội ngoại
khoa, ai có bệnh gì xem mạch kê đơn bốc thuốc rất cần thận.

Có môn chữa lao khái rất hay, người đàn bà phải bệnh sản
mòn ho dặng, sốt chiều chữa rất công hiệu, nhà nghèo cho
đơn không lấy tiền.

AI hỏi gì đề thư : **VŨ-DUY-THIỆN**
81, Phố Hàng Bông — HANOI

Muốn được khỏe mạnh

Sắc dục thái quá rất làm hại sức khỏe, lại có đeo bệnh phong tình (lậu,
giang-mại, hạ-am, bạch-xái, di-tình, thiên-trụy). Các ngài đã chót chớ vội
chấn nắn, cần giữ vững lấy tinh-thần vì nên tỉn ngay đến

ĐỨC THỌ ĐƯƠNG

131 — Route de Huế — Hanoi

mà chữa và uống thuốc không nhữn, được khôi chắc chắn mà lại bồi đắp
được sức khỏe. Thuốc dễ uống không công phạt, không hại sinh dục.
Thuốc lộn 0p.60 một hộp, uống một ngày; giang-mại 0p.70; hạ-cam 0p.30 v.v..
Nhà thuốc còn chế nhiều thuốc thần hiệu để chữa kci-bư, bạch trọc, phòng
tích, đau dạ dày v. v...

Có đại-ly ở các tỉnh.

Rượu Cối Nhàn

MARTELL

Đã thử rượu đã nổi tiếng
từ 200 năm nay

ĐẠI-LÝ ĐỘC QUYỀN

L. Rondon & Cie L^{td} 21, B^{de} Henri-Rivière HANOI

Đã có bán khắp nơi

MỘT THÁNG VỚI MA

Truyện người ở với ma, rất ly-kỳ, rùng rợn.

Ai nhát gan, yếu bóng vía xia chớ có đọc những khi đêm khuya thanh vắng.

Tiểu thuyết của Lưu-trọng-Lưu, nhà in Lê Cường, Hanoi xuất bản, gần 100 trang, giá 0p.25, in rất đẹp. Ở xa gửi mua bằng tem thư cũng được.

NHƯỢNG TỔNG

Bằng đi từ hồi « Thực nghiệp dân báo » được quốc dân hoan nghênh đến nay chúng ta mới lại sắp được đọc văn của ông Nhượng Tống.

Với văn tài của ông Nhượng Tống chúng tôi không còn phải thêm dặt nhiều lời gì nữa, nhưng tưởng cũng nên nói rõ rằng: Cuốn Tiểu Thuyết « Lan Hữu » của ông Nhượng Tống viết hồi gần đây, nhà in Lê Cường in sắp xong không có truyện gì thuộc về chính trị. Cái là một quãng đời và một cuộc tình duyên lắt léo của tác giả kể lại với chúng ta. Nhưng khi đọc LAN HỮU tất chúng ta phải say mê đắm đuối với những người trong truyện hơn những khi chúng ta đọc Tổ-Tâm và Hồn-Bướm... LAN HỮU hơn 200 trang, giá 0p.50, hàng tư tây này sẽ có bán.

THUỐC TRƯỜNG-SINH NGÂM RƯỢU

Cao hồ-cốt, tặc-kê, Sâm, Nhung, Tầm-giê cây giâu, cao Kim-anh, Cam-khởi tử, Tô-hợp-hương, Đông-trùng hạ-thảo, và nhiều vị thuốc bổ qui-giá theo trong bài thuốc Trường-sinh Gia-truyền chế luyện thành bánh thuốc này. (Dùng rượu ta, rượu ty hay rượu vang tốt mà ngâm). Hương-vị rất thơm, uống ngon tuyệt-trần, không có rượu thuốc, rượu bổ nào ngo hăng. Uống rượu này ăn ngon miệng, ngủ yên giấc, tinh-thần minh-mẫn, bền trí, nhớ lâu, bổ tính, sinh huyết, nhan sắc quang-nhuận, trừ được các tật bệnh, suốt đời mạnh khỏe trẻ mãi không già. Bởi vậy gọi là « Bánh Trường-Sinh ».

Người khỏe mạnh uống càng tăng sức khỏe, người nào yếu đau như kẻ dưới đây uống rượu ngâm bánh Trường-Sinh này đều khỏi cả: Những người đau mới khỏi, các bà sau khi mới sinh nở, người ở nơi nước độc, người bị bệnh ngã nước, bệnh phong-tích, bệnh ho, hen, xuyên, bệnh thổ, bệnh vang da (cả trong lòng trắng con mắt cũng vàng) bệnh tê thấp, bệnh nhức xương, bệnh ăn không tiêu, ngủ không được, bệnh đ-tini, mộng-tinh, thận hư, đau lưng, bốc hỏa, các ông giao-hợp yếu, các bà huyết sấu, kinh không đều, ra khi hư, những người đại-tiên không đều, nước tiểu không trong uống rượu ngâm bánh Trường-Sinh này đều khỏi cả.

CÁCH DÙNG: Hộp lớn (giá 1p.00) ngâm thành 3 chai (lítre). Hộp nhỏ (giá 0p.35, ngâm thành một chai (lítre) trong một ngày là dùng được. Mỗi chai rượu bổ này đáng giá 3p00, uống hết lại chế thêm rượu vào cho đến lúc nhạt thì thôi. Nếu muốn đặc, muốn tốt, ngâm thật nhiều bánh thuốc, ít rượu, sẽ thành một thứ rượu khai-vị (apéritif) rất qu, để uống trước khi ăn cơm và trước khi đi ngủ rất bổ, mà lại có đủ sức trừ được các bệnh như đã kể trên. Nếu chỉ cần ngon rượu để nong được nhiều không say, không mệt, không bốc như điên thì ngâm thật ít thuốc và nhiều rượu. Nam phụ lão ấu và người có thai đều dùng được. Trước khi ngâm rượu bóc bỏ bao sáp đi. Xin nhận kỹ hiệu phật 12 tay, có chánh-phủ chứng nhận, của nhà thuốc Hồng-Khê

Nhà thuốc Hồng - Khê

Tổng-cục tại 88 Route de Huế (ngay trước cửa Chợ Hôm) Hanoi và có đại-lý các nơi, là một nhà thuốc có danh-tiếng của người Việt Nam đã được thưởng bội-tinh vàng và bằng cấp ban khen. Mua thuốc Hồng-Khê, xin nhận kỹ hiệu phật 12 tay có chánh-phủ chứng nhận kéo làm thuốc giả. Có biểu sách Gia-Đình Y-được và Hoa-Nguyệt Cầm-Nang. Có gửi Tinh-hóa giao-ngân đi các nơi.

Mặt đẹp như xuân

MỸ-VIÊN AMY 28, - HANG THAN 28 - HANOI

AI MỜ MỸ-VIÊN? HIỆU HỚT TÓC

Nên mua máy uốn tóc: 100p. - 200p. - 400p. - đến 1800p. - Máy điện Rayon Violet: 80p. - 150p
Máy sấy tóc: 25p. - 350p. - Máy uốn lông mi: 0p.90 - 12p.00 - Máy điện Massage (sca nắn): 9p. - 45p.
- 240p. Máy làm nở vú (ngực đàn bà) 40p. - 380p. - Máy điện kẹp mũi thành dọc dừa 485p. -
tondeuse điện: 70p. - Douche pulvérisante et bains de lumière 95p. - Bain facial vapeur lumineux: 250p. - Pulvérisateur điện 60p. - Vibro Masseur Standard 18p. - Kim uốn tóc thường: 1p.80 - 2p.80 -
9p.50 - Thuốc uốn tóc permanence: 1p. - 2p - 3p. - Perma (fabrication américaine) làm lông mi dài cong
Nếu mua máy, xin dạy cách làm cẩn thận, chắc chắn. Amy đại-lý các máy sửa đẹp Pháp - Anh - Mỹ.

(mp. Thụy-Ký, Hanoi Tél. 889)

Le Gérant, Nguyễn K. Báo